ЛЕВ СИЛЕНКО

ПЕРЕОЦІНКА ДУХОВНОЇ ВАРТОСТИ

diasporiana.org.ua

ДАЖБОЖЕ,
ТИ СВЯТИЙ ДУХ НАРОДУ МОГО

Lev Sylenko

Revaluation of Spiritual Values

New Way of Life

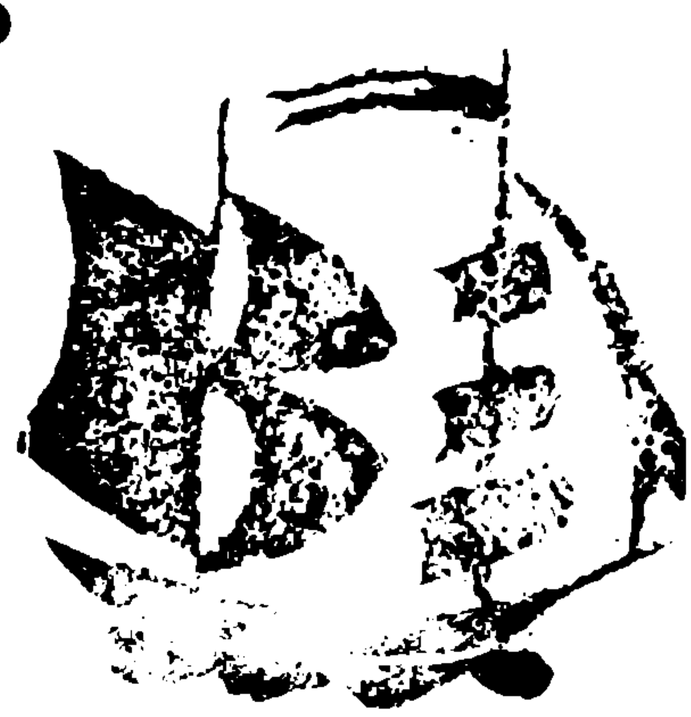

Published by
The Society of the Ukrainian Native
Faith (RUNVira) Inc

USA, CANADA, ENGLAND, AUSTRALIA, W. GERMANY

Лев Силенко

Переоцінка Духовної Вартости

Новий Шлях Життя

БІБЛІОТЕКА
ЗДУ

"Ukraine: pop. 49.300.000 in 1977. The Ukraine faces the Black Sea on the south and is bordered by Rumania on the south-west and west, Hungary and Szechoslovakia on the west; Poland on the north-west, White Russia on the north, and R.S.F.S.R. on the north and east", P.54, V.19, The New Caxton Encyclopedia , 1979, London, England.

— —

1988

All rights reserved.

Printed in the United States of America.

Видання
Об'єднання Синів і Дочок України
Рідної Української Національної Віри
(ОСІДУ РУНВіри)

ЗМІСТ

(У Книжці подані тільки Числа розділів)

ЧИСЛО: **СТОР.:**

1. «І покарають тебе смертю» 7
2. Удосконалювалася впродовж тисячоліть .. 8
3. «Це була сонячна, жива, реальна релігія» . 10
4. Греки в Атенах не зневажали себе 11
5. Яка в 987 році була Святиня в Києграді? 11
6. Горіли письмена, прапори, святилище 12
7. Україна-Русь перед хрещенням 13
8. «От дєвяті до сорока ран» 14
9. Римляни і перші християни 15
10. «Іду на Ви!» 16
11. Коли і хто утвердив Віру в Саваота? 18
12. Христос й ідолопоклонство Його предків . 18
13. У РУНВірі абсолютний монотеїзм 18
14. «Йдуть із самої душі Народу» 20
15. Був доконаний чин Сатани — хрЕщення .. 21
16. Князь Володимир і релігійні окупанти 22
17. Греки на Русі роблять бунт проти Русі ... 23
18. Візантія у Києві карає царя Із'яслава 24
19. Андрей Суздальський і патріярх Візантії .. 25
20. Що ж — яка релігія, такі й святі 25
21. І починає слабнути Україна-Русь 26
22. У граді Кия «монаша пошесть» 27
23. Чому впала державна Україна-Русь? 28
24. З чого постає «злочинне думання»? 29
25. «Просіяша житіє Русі» 29
26. Ярлик хана Берке 30
27. Греко-православіє і Тризуб 31
28. Як Візантія продала Римові Україну-Русь? 32
29. Гетманові і старшинам відрубані руки 33
30. Гетман Хмельницький і архиєреї 33
31. Ів. Вишенський про архиєреїв 34
32. «Бідних живцем лупите» 35
33. «... сим бердишом заграю по їх шиях» 36

34. Архиєреї і возз'єднання з царем Олексієм . 37
35. Москалі грабують Українські села 37
36. Гетман Ів. Мазепа і архиєреї 38
37. У місті Лебедин 900 закатованих 39
38. «Слава Єгові!» 40
39. Як архиєреї продали матір? «Синопсис» .. 41
40. Мертві дитячі голівки, монахи
і цар Микола 43
41. «Трі сорока соболєй» 44
42. Православні брати 44
43. Запорізьці і архиєрей Сокольський 45
44. «Отим Киргизам, отже й там» 46
45. Коли була зроблена
національна помилка? 47
46. Чужу Матір славлять, а Рідну —
зневажають 48
47. «Їх тим світлом осліпили» 49
48. «А що ж ми за люди?» 50
49. Хто прищеплював почуття
меншевартости? 51
50. Придумані заслуги 52
51. Бережімо, як духовний скарб Людства ... 53
52. Придушували національну свідомість 53
53. Українські письменники і рідна мова 54
54. Піп прокляв рідного сина. За що? 55
55. З жолудя не виросте сосна 55
56. «Бери мотику і саджай банани» 56
57. «України треба відректися в ім'я Христа» . 56
58. Христос і твоя родина, Вітчизна 57
59. Українець Українцем може й не бути 58
60. Хто глумиться над Христом? 59
61. Національний вияв і «насіння Авраамове» 60
62. Християни, як люди, не є кращі 60
63. І. Франко, Л. Українка
і «насіння Авраамове» 61
64. «Хочу любити Бога свого» 62
65. Інтелігенти, православіє і католицизм 63
66. Йде слідами Христового духа 64

67. «Збентеження серед наших вірних» 65
68. Делеґація в Москві. 100.000 руб. і УПА .. 66
69. «Ніколи не погодиться» 67
70. Амвон виявився невистачаючим 68
71. Гегемони Українського Життя 69
72. Хто плекає національну свідомість? 70
73. У парляментах країн Европи 71
74. Архиєреї, звертаюся до вас 72
75. Якщо за християнську, то яку? 73
76. «Євангеліє» і паґанські ритуали 74
77. Христос і другорядні християни 75
78. Чому Українці релігійні по-чужому? 76
79. «Голі, як мати народила» 76
80. Нещасні, Чуже називають Рідним 77
81. Як наші Обряди славлять чужі Святощі? .. 78
82. Хто звик бути рабом? 78
83. Христос і національна Церква 79
84. Хто «знесилює організм Укр. Народу»? .. 80
85. Нова імперська релігія 81
86. «Котилися і наші козачі дурні голови» ... 81
87. «... поки кров із них піде» 82
88. З кого брати приклад? 83
89. І хай святиться ім'я Твоє, Дажбог! 83
90. Батько мав право помилитися 84
91. Споруджую Святиню Матері України 85
92. «Не пускайте його до хати» 85
93. «Стережіться фальшивих пророків» 86
94. Називали Христа богохульником 87
95. «Спасіння походить від Жидів» 87
96. Чому стають сповідниками РУНВіри? 88
97. Яка Україна потрібна для Людства? 89
98. Чому в нас Церква Христова
була мачухою? 90
99. «І цим ощасливитися» 91
100. «Є Бог! Я гордий РУНВірою» 92
101. «Остерегти вірних нашої Церкви» 93
102. «Тривога. Стали по стороні
Лева Силенка» 94

103. «... засудити Лева Силенка» 95
104. «Не переслідуйте нас» 96
105. Я проповідую Українську Віру в Бога 96
106. «Люби Господа Бога свого» 97
107. Боже право і воля духовного «Я» 99
108. Народи підуть Новою Дорогою 99
109. Возрадуйтеся, з вами Бог! 100

110. З «Постанов» 1-го, 2-го, 3-го Соборів ОСІДУ РУНВіри 103,104

Видавничий Фонд ОСІДУ РУНВіри
Фундатор видання цієї Книжки
Др. Миролюб Юхиць
Видавництво «Оріяна».

Oriana, P.O. Box 147
Spring Glen, N.Y. 12483, U.S.A.

У 1000-ліття хрещення України-Руси звернення до архиєреїв стада Українців Греко-православної і Греко-католицької Церков.

Україна-Русь, Мати наша. Я до Вас звертаюся, як брат до братів. З святою Новою Вістю, яка осяяна Господнім благословенням, звертаюся.

1. ІСТОРІЮ ПРО ХРЕЩЕННЯ України-Руси започаткував київський монах Нестор-літописець. Він написав, що князь Володимир дав наказ:

«Велю завтра хрестити, а хто не прибуде на ріку — багатий чи убогий, робітник чи чернь людська, буде моїм ворогом». Киянам наказано від Греків Віру приймати, а ті, що відмовлятимуться, «будуть позбавлені майна і покарані смертю».

Монах і письменник Іларіон — приятель князя Ярослава (сина Володимирового), автор твору «Слово «Про закон і благодать». Він, будучи добре обізнаним з кривавим хрещенням, в 1037 році (22 роки після смерти князя Володимира) написав, що Кияни були «застрашені, і не любов'ю, но страхом повелівшому крещахуся», хрещення було

«с властію спряжено».

2. О, БОЖЕ МІЙ! ЯКИЙ САТАНИНський наказ!? Коли не станеш на коліна перед чужоземним божеством, то заберуть у тебе корову, коня, вівцю. Заберуть хліб і хатину. І покарають тебе, жінку і дітей твоїх смертю.

На рідній Землі відрікайся рідного, святого. Відрікайся від Святині отців своїх. І «со страхом і трепетом» ставай на коліна. Поклоняйся чужоземним ідолам — іконам, привезеним з Греції, на яких зображені чужі боги-люди.

Вір чужому божеству і будь його рабом. У рідного божества наші рідні справи. А в чужого — чужі. Бог — свята Сила. Бог перестане любити нас, коли ми Батьківську Віру зрадимо. Рятуй нас, Небо!

Кияни казали: князь Володимир убив свого тестя Рогволода і його двох синів, і в Києві убив свого рідного брата Ярополка. Тепер, породичавшись з Греками (і їхніми винами), він духовно відчужився від рідних людей, немає у нього милосердя. Він вчора з Новгороду привів до Києва Варягів, а сьогодні привів Греків!

2

3. УКРАЇНЦІ-РУСИЧІ БУЛИ СВОбодолюбними і гордими людьми. Їх глибоко обурював наказ князя. «Не бажаючих хреститися було дуже багато в Києві, і взагалі по всій Русі. В самому Києві поліційний нагляд (...) був настільки сильний і дійсний, що небажаючі хреститися не могли сховатися і примушені були або поневолі хреститися, або рятуватися втечею, або (...) підлягати

смертній карі», проф. духовної академії Е. Голубинський, «Історія Русской Церкви», том 1, стор. 175, 1901 рік. Не могли сховатися. Примушені були хреститися. Рятувалися втечею в ліс. Їх ловили і карали смертю.

4. ЯЗИЧЕСЬКА (ТОБТО НАЦІОнальна) Віра України-Руси вийшла з Душі народу. Мала розум, талант (дари Божі) і вдачу Українця-Русича. У ній велич національного духа незалежного. У ній проявлена природня воля самовизначення.

Вона нагромаджувалася, розкорінювалася і з волі Божої вдосконалювалася впродовж тисячоліть. І в епоху бриліянтної Трипільської культури вже була Вірою розвиненою. Про це свідчать найстародавніші книги Світу, «Веди».

У «Ведах» описаний спосіб життя Трипільців. Подані імена їхніх богів (Сварга, Див, Пар'яна (Перун), Виласа (Вилас), Морена, Мокша та інші).

У перші епохи історії Людства всі Народи мали Віри політеїстичні (многобожні). І Віра Трипільців була многобожна, так як і Віра стародавніх Сумеріян, Єгиптян, Персів, Юдеїв, Греків, Римлян.

5. У ЯЗИЧЕСЬКІЙ ВІРІ УКРАЇНИ-Руси пломенів високий рівень національної свідомости. Звеличувалися гідність, сила, краса й подвиги богатирів (героїв). У ній були визначені суспільні й родинні правила життя.

Вірність мужа жені і жени мужові вважалася Святістю. Жена, бачачи, що її муж йде на смертний змаг з чужинцем-ворогом, йшла разом з ним.

Обрядові свята. Коляда. Водоосвячення (Водоосвітлення), Щедрик, Обрітенська неділя, Стрітення (зустріч Весни), Веснянки, Клітчальна неділя, Купала, Зажинки, Обжинки та інші.

3

6. ВІРНІСТЬ, СПРАВЕДЛИВІСТЬ, Відвага, Бадьорість, Працьовитість, Милосердя, Охайність вважалися найкращими якостями людської особистости. Підлітки 12-14 років (юнки і юнаки) на святі Купала з вінками і стрілами переходили через Мага врата (Могутні ворота правильного життя). Вони обрядово прощалися з дитинством і приходили до юнацтва.

Життєстверджуючі досвіди зберігалися, як цінність. Поліпшувалися і передавалися від покоління до покоління. Збагачувалися новими мотивами обрядові весільні пісні, обрядове вітання народженої дитини — її освячення. Вірячи в безсмертя, вони спочилого проводжали в новий світ життя, даючи йому в дорогу хліб, вар, гарне одіння.

Віра України-Руси — «це була сильна, внутрішньо міцно викраяна релігія, висока, красива, .і тому являлася для християнства страшним ворогом», «Релігія древніх Русичів була релігією радости, захоплення силою і красою природи», «Русичі жили в природі, вважали себе її частиною і, так би мовити, розчинялися в ній. Це була сонячна, жива, реальна релігія», Др. С. Лісній, «Русь, звідки ти?», Вінніпеґ, 64 р.

7. КИЯНИ КАЗАЛИ: НАША БАТЬківська Віра для нас є тим, чим є Небо для Землі; тим, чим є корінь для дерева. Ми в

батьківській Вірі. І батьківська Віра в нас. Хто нашу Віру зневажає, той зневажає нас (нашу душу, наш розум, наш спосіб життя).

... Святощі града Кия, вчора натхненно славлені в молитвах і піснях, сьогодні князь (одягнувши грецьку одежу і отримавши від Греків грецьке ім'я Василій) наказав палити, наказав Рідне знищити. «Вчера чьстимь, а днесь поругаєм». «Греки налезша на Русь і творяща злая».

4

8. АРХИЄРЕЇ-ГРЕКИ ХОЧУТЬ, ЩОБ ми зневажали те, що для нас рідне. І любили те, що для нас чуже. Хочуть, щоб ми були людьми без гідности. Без імени й роду. Це до болю пригноблює нас. Спустошує душу нашу.

Греки в Атенах не зневажали себе. Не розбивали голови статуям своїх богів. Не руйнували вівтарів. Не палили письма, в яких Гомер, Плятон, Аристотель, Софокл, Есхіл, Еврипід, Аристофан славлять Грецію. І Віру в Зевса, Аполлона, Артеміду, Атену. Греки зберегли себе, свою самобутню культуру.

5

9. ВОЄВОДИ, ЯКІ ОЧОЛЮВАЛИ військову частину, складену з найманих Варягів, пили вино, привезене з Греції. І, ставши відважнішими, почали виконувати наказ Володимира. На будинках, в яких люди вже були хрещені, сокирою вирубували «отес» (хрест). За ними йшли каратели: дім, на якому не було вирубано хреста, підпалювали, а люди (коли не встигли втекти) були

посічені. «Сікти того, хто без хреста на шиї». «Кто креста целовал, а отступіть, не будет жів». У Києві утверджувалося нове поняття: «хрест спасає», «хочеш урятуватися від смерти, бути спасенним, носи на шиї хрест».

Вогонь охоплював Святиню града Кия. «Святиня була побудована з червоного коралу та з зеленого смарагду. Посередині Святині був великий купол (баня). У Святині стояв образ Бога. Руки, ноги і голова Його були створені з дорогоцінного каменя чотирьох родів: із зеленого хризолиту, червоного яхонту, жовтого сердолику та білого кришталю. А голова Його була з червоного золота. Біля образу Бога стояв образ білявої дівчини, що приносить Йому жертву — квіти. Ця Святиня була присвячена якомусь мудрецеві, що був у них за давнього часу», Ал Масуді, «Золоті Луги», 956 рік, Арабський письменник.

6

10. ГОРІЛИ ПИСЬМЕНА. ГОРІЛИ березові дощечки, на яких викарбувані знаки (піктографи): старинні описи великих подій давно. минулих времен. Горіли прапори, святилища. Горіли статуї Праотців.

Розпачливо тужили матері. Плакали діти. Похитуючи головами, глибоко схлипували старі сивобороді діди. І казали: Небо святеє, і нащо нам чужого Бога, коли свій Бог — Любов і Перемога? Валиться, падає міст між нами і нашим славним Минулим, і постає прірва.

Боже, оборони нас від Грецької Віри! Чужа Віра відвертатиме від Рідного. І ста-

не зубожілою наша мисль. Збідніє душа наша, і ми не будемо ми.

М. Грушевський пише, що «не всі люди йшли так радісно й легко до хреста, як то представляє літописець», стор. 515. Не тільки Київ, а й «Новгород охрещено силоміць», «Путята (тисяцький Володимира) хрестив мечем, а Добриня — вогнем», стор. 516; 1954 р.

«Охрещення Русі, яке зробив князь Володимир у 988 році, не було добровільним», митрополит Іларіон (Огієнко), «Д.В.У.Н.», 313 стор.

Воєвода Добриня, права рука князя Володимира, вогнем і мечем хрестив, опісля чувся нещасною людиною. У його вухах не затихали ридання закривавлених матерів, стогін умираючих дітей. І він, маючи на шиї хрест, прив'язав до шиї великий жорновий камінь і скочив в озеро Ільмен: втопився.

7

11. КРИВДА ЗРОБЛЕНА ПРЕДКАМ моїм, болем озивається в мені. У глибині душі чую їхній плач. Бачу їхні заплакані очі. І плачу разом з ними.

О, славний батьку-царе Киє! Устань, подивися: жорстоко скривджені твої любі діти — славні Кияни! О, Земле святая, я був би негідником, людиною без совісти й чести, коли б хвалив кривдників-сповідників Греко-ортодоксії і проявляв байдужість до замучених матерів і дітей!

12. КИЙ БУВ ВОЛОДАРЕМ УКРАЇни-Руси, яка в древні часи (ще перед вторгненням царя Дарія) мала назву Скитія (Сакия). А потім Антія. У санскриті слово

«кия» значить «булава», «жезл» (символ влади), а також — «вождь», «син землі»; «куятаті» означає «провідний тато».

У часи царя Олега Віщого договір між Україною-Русь'ю і Візантією (Східньою Римською Імперією) був підписаний в двох мовах.

Волхви, купці і бояри, які гордилися улюбленим царем Святославом, були грамотними людьми: уміли читати і писати. На заході Европи в ті часи не всі королі, принци і принцеси знали абетку.

13. УКРАЇНА-РУСЬ ПЕРЕД ПРИХОДОМ Греків-хрестителів була багатою і висококультурною державою. Її Народ мав свою розвинену обрядність (культуру). Мав чітко визначені закони моралі, усталені родинні і родові звичаї.

Є тепер археологами знайдені зразки Трипільського клинописного письма, яке було на території України 6 тисяч літ тому.

Є знайдена «Влес Книга» (правильна назва «Виласа Книга»), яка є нашим своєрідним передхристиянським літописом. У Києві таких книг було багато. Та всі вони ретельно зібрані й спалені тими, які нищили на Русі культурні скарби Русі. Підпорядковували Русь догмам, канонам і ритуалам Греко-ортодоксії.

8

14. ПІСЛЯ ХРЕЩЕННЯ «ХРИСТИянська віра винищувала місцеву Язичеську (що значить національну, прим. Л.С.) Святиню. Залишки язичества, народні вірування підлягали духовному судові», Н. І. Костомаров, «Вибрані твори», кн. 1, стор. 27, 1903 р.

І за «Церковним уставом» була кара: «От девяті до сорока ран» тому Українцеві-Русичеві, який відмовляється класти доземні поклони іконі Діви Марії і навчає молодь колядувати, щедрувати.

«Єреї-греки заводили такі візантійські практики, як відрубування рук, виколювання очей та відрізування вух. Таких кар Україна не знала — це вплив Візантійської культури. Так само не знали наші предки кари смерти, і тільки завдяки грецьким духовникам пробували її деякі князі завести замість прогнання. І нетерпимість та виключність релігійна не була по душі нашим предкам» (Б. Лепкий, «Н.І.У.Л.», кн. 1, стор. 85).

Градники назад скрутили руки великому мудрецеві — волхвові Дудикові. Репрезентант христолюбної візантійської культури єпископ Лука (Федір) ... «медляно почав відрізати вуха і носа» (Н.І. Костомаров, «Книга Третя», Петербург, 1904 рік, стор. 371).

15. (ГРЕКИ ЩЕ В ЕПОХУ ОЛЕКсандра Великого (330 років до Хр.), вторгнувшись у Персію, палили рукописи «Авестів», святі письмена Персії. Прагнули Персів, які вірили в Єдиного Бога (Агура Мазду), силою меча й вогню навернути на Грецьку Віру в богів Зевса, Деонісія, Аполлона, Артеміду, щоб так поневолити їх: у Персії огречити Персів).

9

16. РИМЛЯНИ БУЛИ ЖОРСТОКИми солдатами. Але до справ релігійних ставилися толерантно. Єгипетська, Сірійська, Жидівська та інші громади національних релігій не були в Римі переслідувані. Римляни

переслідували християн не за їхню Віру в Христа, а за те, що вони зневажливо ставилися до імператора і римських законів.

«Переслідування християн римськими кесарями не мали ніколи ціхи релігійних переслідувань; се були політичні та адміністративні закони, в яких римлянам ходило (...) о признання власті кесаря через закурення кадила перед його статуєю. Християнство перше дало світові зразки війн і різанин за те або інше розуміння Бога, трійці, первородного гріха і т.п.», Ів. Франко, 1907 р.

Перші християни вважали, що «кадило» це обрядність бісовська, паґанська. І відмовлялися кадінням виявляти пошану до імператора.

17. КОЛИ ІМПЕРАТОР КОНСТАНТИН проголосив Віру Христову імперською релігією, християни (архиєреї) відійшли від основних засад науки Христової. Переслідували інакше віруючих: нищили їхню літературу, зневажали культурні вартості.

У Римській імперії Христова Віра була проголошена католицькою (тобто світовою) з тих причин, що Римська імперія вважала себе світовою (католицькою).

У Англії, Еспанії, Македонії, Греції та інших країнах Европи, які були римськими областями (дієцезіями), ніхто нікого мечем і вогнем на Віру Христову не навертав. Христову Віру запроваджували місіонери («через попівську проповідь»).

10

18. «ХРИСТОВУ ВІРУ ЗАВЕДЕНО В нас не через попівську проповідь; вона прийнялася не з переконання, а так сказати, «по

указу», з наказу власті», Ів. Франко, 1898 рік. Тарас Шевченко вважає святого Володимира людиною жорстокою. І не моральною. Він про це пише в «Кобзареві». З Шевченком погоджується історик М. Грушевський.

Ті, які по-святотатському глаголять, що Кияни з радістю приймали Чужу Віру, глумляться над гідністю Киян. Заплямлюють совість України-Руси. Парторги також ораторствують, що Українські селяни з радістю відрікалися від своїх господарств. І з любов'ю до Сталіна йшли до колхозу, щоб мати щасливе колхозне життя.

19. Я ОБОЖНЮЮ РІДНИХ ЛЮДЕЙ (матерів, дітей, юнаків, юнок), які життя віддали за Віру батька-царя Святослава. У батька була лицарська Віра. Він толерантно ставився до всіх релігій. Він казав: «А ще хто хотяше волею креститися, не браняху, но ругахуся тому». Він вважав насильницьке навернення на якусь Віру справою ганебною. Він був великодушним навіть з ворогами. Перед ратнім походом сповіщав: «Іду на Ви!».

Кияни були людьми самобутньої моралі. Вірили, що обороняти віру Русі (тобто спосіб життя Русичів) значить обороняти Русь. Обороняти світ свого «Я». Їм (юнакам і юнкам) дуже хотілося жити. Та вроджена любов до Святощів Землі Рідної у них була сильніша за смерть. І вони вмерли за Любов.

З їхньої любови народився Я. І тому рідне люблю так віддано і трепетно, як вони любили. Їхня кров пливе в моїй крові. Їхня душа живе в моїй душі. Вони моя Любов. Вони мої Святі.

720220 БІБЛІОТЕКА ЗДУ

11

Жиди, так як і інші стародавні Народи, поклонялися багатьом богам (Єремия, 10,5; 11,13; 2 кн. Царів, 21,21). Цар Йосія (2 кн. Царів, 23,5) син Аммона, внук Монасія, в 631 році перед Христом оголосив в Юдеї релігійну реформу — утвердив Віру в Єдиного Господа з ім'ям Саваот (Єгова)*. Всі інші божества («ті ідоли, мов точений стовп») були повідставлювані.

«Ягве (Єгова) є національним Богом, зв'язаним з Його Народом частиною свого характеру, своїми зобов'язаннями і стоїть Він в такому відношенні до Ізраеля, як Шемош до Моабії», «Енциклопедія Британіка», кн. 13, стор. 106, 1973 р.

12

20. АНГЛІЙЦІВ, НІМЦІВ, ФРАНЦУзів, Шведів, Еспанців, Греків їхні рідні князі (чи вожді) силою не примушували зневажати Рідні Святощі (батьківські звичаї, обряди, святилища богів їхніх).

Не давали наказу: приймай Віру Христову, а ні — будеш покараний смертю. Їхня душа не була знасилувана. І Рабін (тобто учитель) Ісус, якого Ви, архиєреї, визнаєте Богом, не зневажав ідолопоклонної Віри Батьків своїх (Ісаака, Іакова, Ребеки, Рахелі). Не осуджував їхнього паганізму. Рахеля покрала богів-ідолів, втікаючи з Іаковом від батька Лабана, І кн. Мойсея, 31:30-35.

13

21. Я НЕ ПІДНІМАЮ НА ГЛУМ ВІру Батьків рідних (Віру Оря, Лель, Божа, Кия, Либіді, Святослава). Я з Божого бла-

---

* «Біблійний Словник», В. Сміт, сторінки: 324, 778, Філядельфія, 1948 р. «Біблійний Словник», Дж. Л. Мек Кензі, стор. 459, Мілвокі, 1965 р.

гословення по-новому осмислив її (реформував). Об'явив концепцію Віри в Єдиносущого і Всеправедного Господа з ім'ям Дажбог.

У РУНВірі немає дуалізму (двоєбожжя). І немає триїзму (тройці). У РУНВірі абсолютний монотеїзм: крім Дажбога, немає бога. (РУНВіра — Рідна Українська Національна Віра).

22. Я ВІРЮ: ДАЖБОГ — СВІДОмість Світу. Людина постала з Свідомости Світу. Свідомість Світу — це Самоволодіюча Всевишня Сила (тобто Світло, Безмежність, Ґравітація, Вічність, Рух, Дія (Енергія несвідомого і свідомого Буття).

(Санскритське слово «свадамая» значить «самодання», «самоволодіння», «самовтвердження». З нього оформилося наше слово «свідомість»).

Земля не може жити без Сонця. Людина (дитина Всесвіту) не може жити без Дажбога. «Чи Дажбог Отець?» Дажбог — це Світло, Правда, Любов. Хіба Світло, Правда, Любов мають стать? Дажбог, як Тато, діє в Світі Чоловічому і Дажбог, як Мати, діє в Світі Жіночому усіх несвідомих і свідомих буттів.

23. «ЛЕВ СИЛЕНКО У «МАГА ВІрі» подає широкі, досі незнані відомості про давню Віру України-Руси. І не вороже ставиться до неї, ніби в ній все було світле й ідеальне. Справді ж так не було», пише Д.К.

У «Мага Вірі» пишу, що у Вірі України-Руси обожнювалася Мати Природа (поля, ліси, ріки, гори, гаї). «На воду не можна плювати, бо вона свята», «На вогонь не можна плювати, бо світло — Божа благодать».

Очевидно, були й недомисли. Недостатня умотивованість в розуміннях природних явищ. Жили переконання, що є лісовики, біси, домовики, русалки.

А хіба в Юдо-християнізмі все світле, все ідеальне? Ви вірите, що жінка зроблена з чоловічого ребра? Ви вірите, що Бог Ісус мав переговори з чортами (демонами)? І їм (чортам) на їхнє прохання Ісус дозволив увійти в стало свиней? І свині так були збентежені, що скочили з кручі в море і потопилися, Марко, 5,12-13.

14

24. ОБРЯДИ ТІ, ЩО ДОСІ ЗБЕРЕГлися, стверджують, що Віра наших Предків була людяна. Життєрадісна, бадьора. Єднала віруючих з красою степів, лісів, гір, рік. Та це не значить, що в ній все було перфектне.

(У Вірі України-Руси «є невичерпне джерело, з якого черпаємо всі ті духовні проблеми, що підносять духовність української нації, те істотне, що відрізняє український народ від інших як слов'янських, так і других народів, те, що творить українську національну історію, філософію, мистецтво, що спричинюється до пізнання його національного єства.

Найхарактернішою рисою всіх цих релігійних переживань є те, що вони йдуть із самої душі народу й тому заховують у своїй основі найглибші переживання його рідної історії, а це все вкупі змальовує нам і розкриває всю сутність його правдивої національної душі. Ні в одній ділянці української культури ми не наблизимось так безпосеред-

ньо до душі української нації, не відчуємо так тремтіння національного духа, як у цій первісній вірі українського народу.» Леонід Білецький, «Історія Української Літератури», т. 1, стор. 23, 24).

25. «ЦІЛИЙ СВІТ ДОХРИСТИЯНської поезії, де забава, мистецтво, віра і життя зливалися в одну цілість, де Дажбожі внуки зі співами на устах ішли зустрічати весну, де молодь збиралась між селами на весільні ігри...», — все це «полетіло з проклонами монаха-аскета» (Б. Лепкий, «Н.І.У.Л.», том 1, стор. 40, 41).

26. У ВІРІ УКРАЇНИ-РУСИ, У ВІРІ «наших тодішніх державних творців» були «виразні ознаки містицизму релігійного; з богами, які вимагали послуху, завзяття, любови, посвяти, дисципліни — одне слово: громадської організованости», пише В. Липинський, «Релігія і Церква в Історії України», стор. 30, 1956 р.

Отже, у Вірі Предків наших була та Божа мудрість, якої нам сьогодні у визвольній війні не вистачає: була дисципліна і громадська організованість.

15

27. АРХИЄРЕЇ, Я НЕ ХОЧУ ВАС ЗАсмутити, сказавши, що Ісус стоїть не по Вашій стороні, а по моїй, хоч я й проповідую Віру в Дажбога, а не в Саваота (Господа Народу Ізраельського).

Насильне навернення людей на Віру Христову є глумом над Богом. Знущання над душею. Насильство ніколи не було хвалене порядними Людьми.

Проповідуючи Віру в Дажбога, я шанобливо ставлюся до всіх Релігій і релігійних Учителів (Заратустра, Будда, Мойсей, Конфуцій, Шанкара, Ісус, Могамет, Нанака).

Віра в Дажбога не призначена на експорт. У ній немає експансивної жаги (вона не втручається в релігійне життя народів). Я осуджую насильницький спосіб навернення Народу на ту чи іншу Віру, чи політичну систему.

28. ВІРА В БАГАТЬОХ БОГІВ ЧИ Віра в Єдиного Бога, яка Народові накидається мечем і вогнем, є Вірою насильницькою. І Народ, на таку Віру навернений, щасливим ніколи не буде.

Чи будуть щасливі діти, рідну матір яких на їхніх очах убито, а їх примушено чужу матір називати рідною?

І Ісус учить, що насильство — це чин Сатани. І тому в Києві в 988 році, з погляду й Віри Христової, був доконаний чин Сатани: хрЕщення, а не хрИщення.

Греки (чи огречені Жиди) ім'я Назарянина, Яшуя, не питаючи Назарянина, переробили на Ісус, огречили Месію. Вони зі слова «хрисма», що значить «мазь», зробили слово «Христос» (Помазаний).

16

29. ХТО, СЛУХАЮЧИ ПРОПОВІДника, добровільно приймає обряд бабтизування (освячення) — беззастережно визнає науку Помазанця (Христа), той стає помазанківцем (християнином). Там, де навернення на Віру Христову здійснюється насильством, «вогнем і мечем», є хрЕщення.

Тридцятилітній князь Володимир був

обманутий грецькими старшими жерцями. І тому його не можна осуджувати. (Грецьке слово «архи-єрей» значить «старший жрець»). Володимир не знав, що Україна-Русь, прийнявши Віру Східньої Римської Імперії, утратить право мати свій спосіб духовного життя. Буде, як нова жертва (як одна з дієцесій (областей) Візантії підпорядкована законам і наказам Візантійського патріярха. (Патріярх — ставленик деспота (імператора) мілітарної орди на берегах Босфору).

30. ГРЕЦЬКЕ СЛОВО «ЕПІСКОпос» (епіскоп) значить «наглядач» (він вуха й очі патріярха). В охрещену Україну-Русь почали (не питаючи дозволу в Київських князів) прибувати, як додому, на постійне життя релігійні окупанти (наглядачі Візантії). І до них (такий закон в Греко-ортодоксії) підступали на сповідь наші князі, воєводи, бояри, купці.

Візантійські наглядачі випитували їх про провини, пляни. Відпускали гріхи.

Од часів «сотворення світу» на Русі ще не було такого ритуального приниження Русичівської знаті. (Русич стає на коліна перед зайдою — Чужинцем: молитовно оповідає йому про те, що має на душі).

17

31. (1000 ЛІТ ВІД ПОКОЛІННЯ ДО покоління, еліта України-Руси читає в Несторовім літописі слова «хрестили вогнем і мечем». І це ображає гідність її душі. Пригноблює мислення і почування. Значить Українців-Русичів не питали: «Люди, згідні ви чи

ні?» Охрестили, як скотину. Хіба скотину питають? Запрягають, показують їй батіг, і вона тягне воза.

32. У 1147 РОЦІ (159 РОКІВ ПІСЛЯ Хрещення) Київський цар Із'яслав Мудрий скликав Київський Собор єпископів. (Чаша терпінь вже була переповнена).

Щоб Україна-Русь звільнилася з ярма Греко-ортодоксної Візантії, Русич Клим Смолятич був проголошений Митрополитом Київським і всея Руси... незалежним від Візантії. Та прагнення до незалежности потерпіло поразку. Чому?

Бо Візантія подбала, щоб «Єпископат на Русі складався з Греків» (В. Липинський). Греки на Русі підняли бунт проти Русі. Вони оголосили, що Смолятич — «Антихрист, паґанин». «Понєже Смолятич не помінаєші патріярха, он волк єси!» Отже, коли Русич на рідній Землі хоче бути вільною людиною, «он волк єси».

18

33. З ІСТОРІЇ ЗНАЄМО: ВІЗАНТІЯ завжди вороже ставилася до України-Руси (Антії, Скитії). Хотіла бачити її слабою і роз'єднаною. І прагнула володіти Кримом, південними землями Русі.

Імператор Візантії Мануїл Комен і патріярх Ніколай 4-ий (Музалон) посилають таємних послів у селище Кучково (перша назва Москви) до князя Юрія Довгорукого, що був відомий жорстокістю, убивствами, грабунками.

Довгорукий в 1149 році (виконуючи благословення Візантійського патріярха) вторгається у Київ, щоб «покарати митро-

полита Смолятича і Із'яслава Мудрого за бунт проти Візантії».

Наші князі, під'юджені майстрами змов (греками-єпископами), ведуть між собою довгі й виснажливі братовбивчі війни.

19

34. ПАТРІЯРХ ЛУКА ХРИЗОВЕРҐ, як твердить на основі літописів історик Н.М. Карамзін, посилає таємних послів (монахів) у Суздаль до князя Андрея Суздальського зі святим благословенням і мечем. На мечеві грецькою мовою викарбуваний напис: «Пресвятая Богородиця! Помогі рабу твоєму Андрею».

Андрій Суздальський (син князя Довгорукого) з місцевих племен (переважно Мордвинів) оформив многолюдну орду. Виконуючи благословення Візантійського патріярха, в березні 1169 року вторгнувся в Київ. Безпощадно вбивав Киян. Не давав пощади й дітям їхнім.

35. КИЇВ ТЯЖКО РАНЕНИЙ. ВОГОНЬ. Руїни. З награбованими скарбами (золотом, сріблом, діямантами, дорогими тканинами) і з забраними у Київських церквах ризами, іконами, митрами, чашами, хрестами орда князя Суздальського повертається в Суздаль.

Відтепер постає нова політика Візантії: центром Греко-ортодоксії на Русі буде не Київ, а Суздальщина (бувша колонія України-Руси), яка, так як і Візантія, вороже наставлена до України-Руси.

20

36. У СЕЛИЩІ БОГОЛЮБОВЕ (СУЗДАЛЬ) стоять бочки, навантажені скарбами:

перстені, серги, дорогі каміння, діядеми, гребінці, золотом куті мечі, тарелі — цінності забрані в убитих Киян.

Князь Андрей Суздальський озолотив себе. І місцевих попів-христолюбців. А мордвинові Анбалі, який був його головним воєнноначальником, мало золота дав. І розгніваний Анбал вночі в підвалі зарізав князя Андрея Суздальського.

37. АРХИЄРЕЇ ГРЕКО-ОРТОДОКСІЇ, не дуже гаючись, проголосили князя Суздальського святим Андреєм. Митрополит Іларіон (Огієнко) у книзі «Українська Патрологія», виданій в 65 році у Вінніпезі, пише, що «князь Андрей Суздальський — український святий, ясна зоря на небі України».

У Києві (у Володимирівському соборі ще з давніх часів) висить «свята ікона Андрея (Суздальського)». І сьогодні православні Кияни поклони складають до цього святого ката — кривавого вбивці. Оглядаючи життєписи святих, бачиш, що це були жорстокі душителі народу Українського. Що ж, яка релігія — такі й святі.

21

38. Україна-Русь в часи Олега Віщого, Ігоря, Ольги, Святослава мала могутнє військо. У воїнів були кольчуги (панцери), щити, зброя, добрі коні. Вони вели переможні бої на границях північного Ірану, на Волзі, в Болгарії, Візантії.

Прийнявши «віру от Греков», Україна-Русь поступово почала чахнути. Архиєреї Греко-ортодоксії, виконуючи завдання Візантійського імператора, здеморалізували Українців-Русичів.

У 1093 році помер цар Всеволод (син царя Ярослава Мудрого). І царем став Ярополк Із'яславич. Його військо має тільки 800 вояків. Та опанований відчайдушною відвагою, він пішов проти многотисячної Половецької орди. Розгромлений Половцями, він з двома воїнами повернувся до Києва. Його військо (800 воїнів) засипане хмарою половецьких стріл, все погибло: на полі лежать мертві тіла Українців-Русичів.

А 120 років тому військо царя Святослава Хороброго, як твердять Грецькі джерела, складалося з 60-ти тисяч добре озброєних воїнів. У Несторовім літописі читаємо, що Україна-Русь «звалася Греками Велика Скитія». Цар Олег Віщий мав могутню кінноту і 2000 кораблів (чайок). Якщо кожний корабель мав 16 воїнів, то 32 тисячі їх причалило до Константинополя, не рахуючи тих воїнів, що були на конях. Що ж сталося тепер?

22

39. ГРЕКИ ПОСТІЙНО ВТОРГАлися на землі України-Руси, і свої вторгнення вважали «Божою благодаттю». Коли Українці-Русичі йшли, щоб помститися, вони рекли, що «варвари творять зло». У Нестора-літописця читаємо, що імператор Візантії казав сестрі Анні (нареченій князя Володимира): «Скільки то зла створила Русь Грекам».

Охрестивши Україну-Русь, архиєреї Греко-ортодоксії поставлять її на коліна за великі злочини-гріхи. Князь Володимир перестане робити військові походи. Воїни (навіть сини боярські) будуть посаджені на покуту в монастирях.

«З початку 12 віку в Києві є сотні церков, а монахів набралося вже з кінцем 11-го віку яких кілька тисяч. Сам Печерський монастир числив монахів, як пише «Патерик», 180 люду».

40. У ГРАДІ КИЯ «МОНАША ПОшесть». Тисячі монахів (затворники, постники, скопці, стовпники, юродиві, безмовники, схимники). І між ними чимало боярських синів (Ефрем, Варлаам та інші). Князь метушиться, декілька монахів застрелив. Він не може оформити війська, бо молодь затроєна вірою, що «не меч оборонить Київ, а Діва Марія». «Не про земне, а про небесну отчизну Христову дбаємо».

23

41. СУНЕТЬСЯ ОРДА ТАТАРСЬКА. Хто боронитиме Україну-Русь? Немає волхвів, які вміли підняти внуків Дажбожих в обороні батьківської віри, речучи: «Не є Русич той, хто боїться вмерти за Русь». Народ з ненавистю дивиться на Греків-єпископів, які до крови карають за прихильність до колядок, щедрівок, писанок, веснянок.

В'ячеслав Липинський пише: «Проти Татарського напору наші Київські князі не потрафили зорганізувати свого роду христоносного походу. Вони не змогли використати для боротьби за державу всіх культурних, духовних і моральних сил цілого громадянства, цілої нації. Не могли підняти всю Русь во ім'я оборони християнства, бо це християнство було механічно накинуте цим масам державою так само, як оце накидалась їм нова державна організація, що несли з собою (...) Татари. І тому, не маючи глибоких гро-

мадських, національних, на місцевій релігії (на рідній Вірі, прим. Л. С.) і культурі опертих коріннів, так швидко упала наша Київська держава», «Релігія і Церква в історії України», стор. 31, 56 р.

24

42. УКРАЇНА-РУСЬ... УПАЛА. СТАла рабинею. Платить данину ханові Татаро-Монгольської орди. Київський митрополит Кирило 3-ій в 1274 році в книжці «Церковні Настанови» в Україні-Русі повторно накладає прокляття «на народні пісні, щедрівки, колядки, бо вони бісовські, паганські».

По селах жорстоко карають тих, які «держать єщо обичай треклятих язичніков», 6-ий Указ. У язичестві (в національній Вірі) є Українська свідомість, з якої постає «злочинне думання» (любов до України, її мови, природи).

Архиєреям потрібне стадо залякане, послушне, рабське, боязливе, щоб воно було «придалим тільки на обстриження та до тягла», Ів. Франко, 1881 р.

«Держання рабів в очах Христа і його апостолів було ділом справедливим і натуральним, було інституцією, без якої вони не уявляли собі суспільности, проти якої не протестували, хоч і силкувалися зм'ягчити її тяжість. Для нас саме поняття рабства видається чимось огидним і соромним», Ів. Франко, 1904 р.

25

43. У «ЦЕРКОВНИХ НАСТАНОвах» читаємо: «Хто колядує «уроди, Боже, жито, пшеницю», хай буде проклятий. Колядування походить від скоту, а не від людей».

«Хто під час причащання вино з рота на долівку пустить — 40 днів посту на хлібі й воді».

«Перед хрещенням дитини мати не повинна їсти вісім днів ні м'яса, ні масла. І ніхто не повинен їсти разом з тією жінкою, яка народила дитину, вона не чиста. Їй не можна пекти проскуру, цілувати Євангелію, ікону чи хреста».

«А хто неприхильно говорить про «Євангелію», тому анатема». «А хто двома пальцями не хреститься, хай буде проклятий».

44. «ХТО З ЖІНКОЮ МАЄ СТАТЕве життя в п'ятницю, суботу чи неділю, в того народиться розбійник, або розпусник, і такі родителі повинні два роки щодня бити по 100 поклонів перед святими іконами».

«А хто у піст сміється, грає на сопілці, тому 300 поклонів відбити перед святими іконами». «А той, кому голову стрижуть, вводячи у стан монаха, повинен співати «памилуй мене, Господи».

«Православні, греческою вірою просіяша житіє Русі!» «Радуйся, раб і слуга Пречістой Божієй Матері, ібо она возлюбіла тєбя».

26

45. АРХИЄРЕЇ СУДЯТЬ І КАРАЮТЬ православних рабів. Архиєреї — пастори Христові. У них ключі від раю й пекла. У них земні розкоші (злототканний одяг і дорогі вина). І в них ханські ярлики (накази). Вони розпусники й мучителі душ людських — і про їхні злочини занотовано в літописах.

«Православні християни, усяка влада Богом дана. Хто проти хана, той проти Господа Христа, Бога нашого». Навчили вірити, що Бога Саваота треба боятися. І почали вірних залякувати Саваотом.

46. ДУМАЮЧІ ЛЮДИ ЗАТАЮЮТЬ В душі ненависть до попів (ханських духовних службовців). У хвилини збудження, проклинають їх і їхнє ремесло. Хан Берке прислав баскаків. Баскаки оголосили ханський ярлик (наказ): «Не буде пощади тому, хто неприхильно ставиться до попа». «Неблагонадійні» були безпощадно биті батогами.

47. ЩОРОКУ ЙДЕ З СЕЛИЩ ТОВАР (коні, корови, вівці, кози і кожна десята дівчина з села) — данина для хана в Орду. «Кесарові — кесарове». Юнаки, які гнали «товар», звалися «товаришами». (Татарське «товар» значить «скот»).

«Ой, наступили та чорнії хмари. Дівоньки, як маківки, беруть вас Татари». У ярлику хана Менґу Таміра читаємо: «Ми жалуємо попів, бо вони справедливим серцем моляться за нас і наше воїнство».

У Татар слово «крестянін» означало «раб»: бо Татари Віру Христову вважали рабською. Хлібороби були рабами, і тому й досі в Московитії звуть селян по-татарському «крестянамі».

27

48. (НА БРАМАХ ВІЗАНТІЇ, ЯК знамено перемоги, цар Олег Віщий був прибив щит з Тризубом (гербом України-Руси). Греки-архиєреї в Києві мали ненависть до Тризуба. Тризуб був не тільки державним, а

й релігійним знаком язичеської України-Руси.

Греко-православіє згадки про Тризуб витерло з пам'яти Народу. Ікона архистратига Михаїла (знамено Греко-ортодоксії) стала гербом Києва і Руси. Це щоб умертвити в Народі почуття національної окремішности. Щоб не було й думок про державне самовизначення.

49. ГЕТМАН ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, гетман Мазепа, отамани Січі Запорізької, Шевченко, Франко, Леся Українка не знали, не знали, що Тризуб (Три Сутності Світу — Дух, Матерія і Їхні Закони) — герб державної України-Руси (герб Антії-Скитії).

Історик М. Грушевський, відсунувши ікону архистратига Михаїла, сказав: «Обійдемося без попів». І в березні 1918 року в Києві був ухвалений Закон, що Тризуб є гербом державної України.

Щоб пригнобити державний герб, архиєреї сьогодні садовлять поверх нього хрест (знак інтернаціональної релігії).

28

50. ГРЕКИ НА ПРАВОСЛАВНУ Русь дивилися, як на свою власність (церковну колонію), якою можна розпоряджатися так, як їм корисно. У 1347 році вони Галицьку Греко-православну митрополію за гроші продали Москві.

У 1439 році Грек Ізидор (Київський митрополит, У Києві митрополитами були Греки) з наказу Візантії передає православних України-Руси в юнію з Римом. І за цей «православний товар» Візантія отримує з Риму 19.000 озброєних флоринів. І дві геллери, порох, мечі. А Ізидор — шапку карди-

нала.

29

51. У 1630 РОЦІ ТАРАС ТРЯСИЛО (гетман Січі Запорізької) під Переяславом веде запеклі бої з Польськими наїзниками. У 1635 році Іван Сулима (гетман Січі Запорізької) узяв Польську фортецю Кодак.

Коли прибули великі з'єднання Польського війська, перед боєм постала зрада: були підступом схоплені гетман Сулима і його п'ять старшин.

У Варшаві терор: гетманові Сулимі і його старшинам повідрубували руки, ноги. Четвертували. Та прагнення Запорізьців бути господарем у своїй хаті ніколи і ніким не були переможені.

30

52. У 1648 РОЦІ СТЕПОВИЙ ОРЕЛ України-Руси Богдан Хмельницький (гетман Січі Запорізької) підняв Українців-Русичів, уярмлених попами і польськими наїзниками, до боротьби за Національну Волю.

І ні один архиєрей в Україні-Русі (ні православний, ні юніятський єпископ) не став по стороні Народу, ні один не підтримав гетмана Богдана. Київський православний митрополит Сильвестер Косів (ставленик короля Польського) оголосив Киянам, що він буде «під королівською рукою по-прежнєму». Якщо під час наближення до селища військової частини гетмана Хмельницького піп йшов назустріч з піднятим хрестом, то пригадаймо: піп таким способом стрічав і загін татарського баскака, який щороку прибував збирати данину.

53. ПІД РУКОЮ ПОЛЬСЬКОГО КОРОЛЯ архиєреям православним і юніятським жилося розкішно. Вони були рабовласниками. Мали свою місцеву озброєну поліцію, яка карала непокірних християн.

Іван Франко пише, що монах Ів. Вишенський знав життя в Україні «у всій різнородності його явищ». Він жив в Острозі, Судовій Вишні. Був у Львові, Уневі, Жидичині, Луцьку. Та інших містах і селах України. І жив у печері на Афоні.

Він, як правдивий християнин, жорстоко картав тих, що практикують язичество (колядують, щедрують, обмінюються писанками, відзначають Купальське свято).

Він учив, що православний повинен в ім'я Христа уникати веселощів, земних розкошів, не співати пісень про природу й тілесну красу.

31

54. МОНАХ ВИШЕНСЬКИЙ У СВОЇХ «Посланнях» пише: «Нехай будуть прокляті владики, архімандрити та ігумени, що поспустошували монастирі і фільварки собі з місць святих поробили і самі тільки зі своїми слугами та приятелями в них тілесно мов худоба випасаються;

на святих місцях лежачи, гроші зберають; із тих доходів, що надані на Христових богомільців, дівкам своїм віно готують, синів зодягають, жінок пристроюють, ліберії справляють, приятелів своїх збагачують, карити лаштують, повозові коні ситі та одної масті спрягають, розкоші свої поганські справляють».

55. «БЕЗБОЖНІ ВЛАДИКИ ЗАМІСТЬ

церковних правил (...), замість богословія, вчаться облесливости, хитрості людської, брехні, щекарства і викрутасів, чортівського пустомельства та лизунства».

«Самі з гістьми своїми пересичуються, а сироти церковні голодні та прагнучі, а бідні піддані в своїй неволі з річного доходу вижити не можуть, з дітьми тісняться, страви собі унімають, боячися, чи їм хліба до будучого врожаю дотягне».

32

56. «ВИ, ПАНОВЕ БІСКУПИ, СИдите на місцях єпіскопських, але не сидите на гідності й чесноті; пануєте над селами, але над вашими душами диявол панує; зовете себе свяченими, але єсте прокляті; йменуєте себе єпіскопами, але єсте мучителі.

«Владики, де ви голих зодягали? Чи не ви самі оголюєте їх, з обори коні, вівці, воли у бідних підданих волочите, датки грошові, датки поту і праці від них витягаєте, бідних живцем лупите, оголюєте, мучите, томите.

«На роботу та в далекі дороги без часу, зимою і літом у непогідне врем'я гоните, а самі, як боввани на однім місці просиджуєте, або коли й притрафиться того живого трупа на інше місце перенести, то в колисках перенесите.

57. «А БІДНІ ПІДДАНІ ДЕНЬ І НІЧ на вас працюють і горюють. А ви, виссавши їх кров і сили, їх працю й зусилля і зробивши їх голими в коморі й оборі, своїх шибеників приближених фалюндишами, уторфінами і каразіями (в дорогі убори) зодягаєте. А ті бідолахи піддані навіть простої сер-

мяжки (одежини) доброї не мають, аби покрити свою наготу. Ви з їх поту напихаєте повні мішки грошей, золотих, талярів, півталярів, ортів, четвертаків і потрійників, збиваєте суми-суменні, а ті бідолахи не мають навіть шеляга, за що солі купити».

33

58. ІВ. ФРАНКО ПИШЕ, ЩО «ВИшенський перший у нашім краю (...) підніс голос в обороні того бідного робочого люду, показуючи панам і владикам, що той мужик — їх брат, а не просто робоча худоба, що він радується й терпить, як чоловік і хоче жити, як чоловік», Ів. Франко «Ів. Вишенський», 1892-1911 рр.

На гетмана Хмельницького архиєреї дивилися як на збунтованого Запорожця, який збунтував робочу худобу-холопів, «чернь людську» проти короля (Христового помазаника).

59. НЕ ПОПИ В ЦЕРКВАХ ХРИСТОВих, а кобзарі, які розійшлися по степах, закликали Народ кидати працю в панів і архиєреїв. І йти до батька Богдана. Той, хто доводить, що головною причиною повстання Хмельницького була «оборона православія», кривдить світлі прагнення Народу жити вільно в своїй хаті.

Гетман Хмельницький в душі глибоко ненавидів єпископів (земляків своїх). Він наказав на зброї (на сокирах — бойових бердишах) викарбувати такі слова: «Я, Богдан Хмельницький, (...) попам Супостатам сим бердишом заграю по їх товстих шиях» (зображення бердиша з цим написом подане у «Великій Історії України», вид. Ів. Тиктора.

34

60. МОСКОВИТІЯ, ЯК ЖОРСТОКА по своїй природі, мілітарна орда, була заснована Ів. Калитою (зятем і лакизою хана Узбека). «Москва основана на крові», Н.М. Карамзін, «І.Г.Р.», т. 2, стор. 142, 1892 р.. Живе вона з того, що грабує селища мирних сусідніх племен.

І не змінилася вона й за царя Олексія, який попам, як «духовній касті», давав великі привілеї. Попи були землевласниками: у них працювали раби («крєстянє»). І вість про розкішне життя попів у Московитії прийшла до попів в Україну-Русь.

61. АРХИЄРЕЇ В УКРАЇНІ-РУСІ (їхні привілеї гетман Богдан обмежив) намовляли косацьких* старшин, щоб спільно робити натиск на Хмельницького у справі «воз'єднання Малоросії з православним царем Олексієм». Таке «воз'єднання» забезпечить архиєреям в Україні ті привілеї, які мають попи Московитії.

Гетман Хмельницький в душі затаював давню ненависть до Московитії і її Татаро-монгольського стилю життя. (Він в минулому брав участь у війні Польщі з Москвою. Мстився за хижацькі Москвинські напади на села Чернігівщини. За великі подвиги йому особисто польський королевич Володислав подарив золоту шаблю слави).

35

62. ЗУБОЖІЛИЙ (МУСУЛЬМАНАМИ пригноблений) Єрусалимський патріярх Паї-

* Етимологія слова "косак" (а не "козак" від Татарського "ґазаґ") подана в "Мага Вірі".

сій, відомий як «бродячий монах», агент Московитії і Візантійського патріярха Партенія 2-го, несподівано появився в Києві.

24 грудня він зустрів гетмана Хмельницького біля св. Софії. Виконуючи дане йому доручення, настирливо намовляв гетмана «воз'єднатися з православним царем Олексієм».

(На відомій кольоровій картині «В'їзд Б. Хмельницького в Київ» маляр пишнотно (в білому одінні з піднесеною рукою) намалював цього Паїсія, людину чужу і вороже наставлену до державних справ Українського Народу).

63. ПІСЛЯ ПЕРЕЯСЛАВСЬКОЇ Угоди 1654 року, Москва, маючи Україну як союзника, відважилася почати війну з Польщею. Гетман Хмельницький глибоко переживає, що на Київщині Москалі грабують населення: поводяться, як Татарська орда. А духовенство України підлащується до Московського патріярха, звеличує царя Московитії.

Між полковниками, що вже були під'юджені архиєреями, постають роздори, незгоди. У народі вирує незадоволення на гетмана і Москалів. У час глибокого потрясіння в гетмана — нервовий параліч: 27 липня 1657 року перестало битися велике серце великого гетмана.

36

64. ГЕТМАН МАЗЕПА БУВ ПОЕТОМ, співав і грав на кобзі. Любив мистецтво. Він володів багатими маєтками. «Чому кріпаків не обділив землею?»

Коли б почав обділяти рідних людей землею чи їхнім дітям дарити золоті копій-

ки, він був би підступно убитий агентами Московитії за те, що робить «земельну реформу». Піддобрюється до Народу, щоб об'єднати біля себе. І виступити проти Московитії і її рабовласницької системи, яка освячена Церквою Христовою.

Гетман Мазепа, оплакуюючи тяжку долю України (ту «чаєчку небогу, що вивела чаєняток при битій дорозі»), не міг своїх думок виявити Народові і попам, які спільно з Кочубеєм писали на нього доноси Петру 1-му.

65. БУДУЧИ ВЖЕ ЛІТНЬОЮ ЛЮДИНОЮ, Мазепа нездужав. Та, щоб звільнити Вітчизну з ярма Московського, він у 1708 році став союзником короля Карла 12-го.

І ні один архиєрей в Україні-Русі не став по стороні Народу. Вони (єпископи і попи), ставлячи свої особисті привілеї вище долі Народу, в Церквах Христових вдарили в дзвони, що гетман Мазепа став антихристом.

37

66. БУЛА ЗИМА. ШВЕДСЬКІ СОЛДАТИ в армії навчені по-українському вимовляти слова: «не бійтеся нас. Ми ваші, а ви наші». Швед, зайшовши до хати, клав на стіл гроші. І просив хліба. Українці (православні християни), намовлені попами, накидали на шию петлю, а на голову мішок. І відводили Шведа у штаб до Москалів. Особливо зворушливо пише про це М. Аркас в «Історії України-Руси».

Не москвинські, а наші (нашими матерями вигодувані сини) архиєреї, очолені Київським єпископом-малоросом Феофаном Прокоповичем, у місті Глухові скликали «поміс-

ний собор» (і до них прибули й декілька попів з прикордонних селищ Московитії).

67. ЄПИСКОПИ І ПОПИ, СЯЮЧИ В позолочених ризах, на соборі плювали на портрет гетмана Мазепи. Жезлом (отим, що має дві гадючі голови) штрикали в очі. Біля чорних свічок вигукували, що «антихрист Мазепа відправляється в пекло, як ворог Христа».

На площах міст України-Руси зайди Москалі прилюдно катують Мазепинців, які переховувалися в лісах, ярах, погребах, у садибах приятелів, і були спіймані. (Попи закликали православних доносити на тих, хто переховує Мазепинця).

У місті Лебедин 900 Мазепинців на площі Москалі колесували: з живих кишки витягали. І четвертували: руки і ноги відрубували. Довершували «воз'єднання братніх Народів».

38

68. ЗАКАТОВАНИХ МАЗЕПИНЦІВ попи заборонили ховати на християнському цвинтарі. І тому їхні тіла вкидали в ями на схилі яру.

На «кладовищі» закатованих мазепинців було чути тихі болючі ридання: тайком приходили діти оплакати замученого тата. Приходила наречена оплакати замученого нареченого. Попи оголосили, щоб побожні православні дохлих псів, коней, котів заривали там, де лежать тіла Мазепинців.

У церкві ангельськими голосами співає хор. Лунає «Алилуя» (від «Галилуягв», що значить «слава Єгові»). Біля позолочених ікон горять свічки. З амвону несуться

христолюбні слова:

«Православні, наша молитва і піст принесуть славу во вишніх Богові. А свята сповідь приверне нам мир на землі. А святе причастя запевнить нам Боже благословення. Спаситель з небесних висот прийде до нас. Він хоче спочити в наших серцях.

Православні християни! Церква наша православна Христом люблена жила і живе радощами і смутками народу, і боліє болями і радіє радощами Народу. Церква ніколи не була байдужою до всього того, чим жив і що переживав, і до чого стремів наш православний народ».

Відомо, що попи тайни, отримані під час сповіді, доносили агентам «Тайної Канцелярії».

39

69. «З СЛІВ СИЛЕНКОВИХ ВИХОДИТЬ, що архиєреїв добросердних не було», пише П.М. Ні, між ними були й милосердні. Наприклад, у попа, який щороку в Церкві Христовій проклинає гетмана Мазепу, у Великодні свята в клуні горами лежали паски, крашанки, сало (дари людські).

І бувало, що піп закличе сиріт, і обдаровує їх. Хто з діток не чемний, тому мне вуха і гнівно каже: «Мазепа ти». (Слово «мазепа» в православних почало мати значення чогось бридкого, відразливого, лайливого).

А хіба це не милосердя? Пухлі матері в 33-му році залишали (щоб ніхто й не бачив) дітей біля дверей райкому партії. Большевицькі комісари звозили сиріт до дитячого садка (патронату). І вчили їх співати піс-

ні: дякувати батькові Сталінові за щасливе дитинство.

70. У НЕВОЛІ МОСКОВСЬКІЙ ЖИла наша Вітчизна. Її сини з закутими руками йшли на далеку північ. Будували нові Московські «ґарада». І там в болотах складали свої молоді голови.

У Західній Европі вцілілі втікачі-Мазепинці ширили погляди, що Московитія і Україна-Русь — це два неоднакові Народи. Та з цими поглядами европейські політики не могли беззастережно погодитися. Що ж сталося?

Бо в 1674 році архиєреї Києво-Печерської лаври видали люксусову книгу «Синопсис»(«Київський синопсис-огляд») «О начале Слов'яно-Руського Народа» від перших Київських князів і до Олексія, царя Московського».

У «Синопсисі» вчені монахи такі, як наш земляк архимандрит І. Гізель, написали, що Малороси і Велікороси один Народ з однією історією. І тепер не Київ, а Москва є столицею всея Русі. І цар Олексій повернув собі Київ, як законну споконвічну прабатьківську вітчизну.

71. І ЦЕЙ «СИНОПСИС», ЯК ПЕРший підручник з «Історії Русі», був перекладений на грецьку, латинську та інші мови. І з Києва посланий, як дар до всіх королівських дворів, абатств, амбасад, герцогств, міністрів, університетських бібліотек.

«Синопсис» був 30 разів перевиданий. Впродовж двох століть по ньому Західня Европа вивчала історію Руси. Студенти Києво-Могилянської академії вивчали історію своєї Вітчизни по «Синопсису». І просто

дивно стає: навіть К. Маркс і Ф. Енгельс (творці нежиттєздатньої доктрини) вивчали історію Русі по «Синопсису».

40

72. В УСПЕНСЬКОМУ СОБОРІ КИєво-Печерської лаври висить пишна ікона. На ній зображений в розкішних ризах христолюбець архимандрит Інокентій Гізель — головний автор фальшивого «Синопсису». Улюбленець православних християн.

(Відомий піп Агапій Гончаренко був переслідуваний попами і московськими жандармами тому, що він (працівник канцелярії Київського митрополита Філарета) «багато знав» про розпусне життя «собратів-видавців «Синопсису»).

У «Споминах» він написав, що жіночий монастир (через вулицю від Києво-Печерської лаври) був зачинений. У монастирі знайдено «незчисленну лічбу дитячих голівок у підвалах, що монахи з монашками рождали байстрюків дітей і тут вбивали їх», стор. 5).

73. ПІП АГАПІЙ ПИШЕ, ЩО ОСОбисто бачив в Києво-Печерській лаврі «зачинених жінок, що монахи держали в своїх келіях для похоті». Монахи вміли грати ролю побожних християн. Уміли збирати гроші «на Боже».

П'ять мільйонів золотих рублів ці монахи подарили цареві Миколаєві «на воєнні справи» «тюрми Народів». («Москва — тюрма, ключ від якої зберігається в імператора», А. де Кюстін, «Россєя в 1839 році»).

Православні Українці славлять побожні діла монахів Києво-Печерської лаври. Гніваються, що вчені (европейці), вивча-

ючи історію по «Синопсису», вважають, що Українці... «тоже русскіє».

41

74. У 1686 РОЦІ ВІЗАНТІЙСЬКИЙ патріярх Деонисій 4-ий оглянув «Синопсис», присланий йому з Києва. І продав православних християн України-Руси Московському патріярхові.

Документ продажі знаходиться в Москві (в музеї патріярха). У документі читаємо такі слова: «Прінято от господіна Нікітіча Алєксєєча три сорока соболей і двісті червоних (золотих): податєль же благіх Господь да будєт мздодавєц Вашему державнейшему царствію».

75. УКРАЇНА-РУСЬ «РОЗДІЛЕНА». На правобережжі панують Польські наїзники. Вони обвішані хрестами. Вони, як пише Т. Шевченко, «не паґани, а настоящі християни». Християни в ярма запрягають християн. І ними орють ниву, називають їх «бидлом».

І роблять обмін: один бере пару мисливських собак, а другий йому за собак дає у власність християнську родину (тато, мати, діти, бабуся).

42

76. «НІ! МИ ЛЮДИ, НЕ СОБАКИ! Кари Ляхам, кари!» — озвався запорожець — народний месник Максим Залізняк. І з народними месниками, які покидали плуги і конюшні на попівських і польських фільварках, пішов до монастиря. Наказав архимандриту Мелхиседеку «посвятити ножі». ... Покотилися по селищах голови Польських рабовласників.

Архимандрит Мелхиседек поспішно повідомив Катерину 2-гу про повстання рабів. Катерина 2-га стривожилася. Не хотіла, щоб «волновалася Малоросія». Архимандрит Мелхиседек (повернувшись з Петербурґа), прибув до гетмана Максима Залізняка. Цілуючи ікону Діви Марії, давав духовну послугу. І запевняв, що православна мати Катерина 2-га Залізнякові і Гонті хоче помогти. І тому вони повинні піти «на почесний обід у штаб полковника Кречетнікова».

77. ДО «ПОЧЕСНОГО ОБІДУ» МОСквинські офіцери (православні брати) все наперед приготували. Підставили ножі до горла гетмана Максима Залізняка і полковника Івана Гонти. Пов'язали їх. Почали катувати. 780 воїнів Гонтових, які нічого не підозріваючи, вночі міцно спали, були пов'язані. Архиєрей Мелхиседек зник (він не став в обороні Гонти і Залізняка).

У Північній Америці почалися явні виступи проти розпоряджень Великобританії. У 1774 році пролунали слова Патрика Генрі «Воля, або смерть». Щоб Україна-Русь, натхненна Американською боротьбою за незалежність, не звільнилася з Московського ярма, Катерина 2-га вирішила повністю роззброїти Українців-Русичів.

43

78. 1775 РІК. НА ЗАПОРІЗЬКІЙ СІЧІ стоїть 20 гармат. 10 тисяч озброєних Запорізьців. 15 тисяч — в резерві. Запорізька Січ (тоді єдина в Европі республіка) хоче почати бій з Москалями-ключниками Тюрми Народів.

Москалі, очолені генералом П. Текелеєм, виконуючи наказ православної матері

Катерини 2-ої, несподівано підійшли до Січі. «Запорожець зброї не складає. Живим у полон не здається. «Умремо достойно: так, як умирали наші батьки».

Архиєрей В. Сокольський — духовний батько Запорізької Січі. Він в Церкві св. Покрови щонеділі славить православну матір Катерину 2-гу. Почав цілувати ікону Покрови. І кошовому П. Кальнишевському й старшинам ректи: Господь Христос покарає того, хто почне проливати кров православних. Не йдіть проти Божої волі. Думайте про спасіння душі.

79. ЗАПОРІЗЬЦІ, СЛУХАЮЧИ СОлодкоустого архиєрея, склали зброю. Їхніх неозброєних старшин Москалі закували в кайдани. Погнали на довічну каторгу.

Катерина 2-га обдарувала своїх генералів родючими землями Запорізької республіки. Не забула й про архимандрита Сокольського: подарила Пустинно-Миколаєвському монастиреві 1620 десятин, де почали працювати нові раби (полонені Запорізьці проклинали рабську долю і архиєрея Сокольського). І при кожній нагоді тікали за Дунай, де з дозволу мусульманської Туреччини, постала Задунайська Січ, в якій не було кріпацтва.

На Лівобережній Україні в цей час монастирям належали сотні тисяч десятин орної землі, на яких працювало 160 тисяч рабів (православних християн). Архимандрити і монахи жорстоко експльоатували братів во Христі.

44

80. РАБИ БУЛИ ЗОБОВ'ЯЗАНІ ЩОнеділі бути в Церкві. Сповідатися, причащатися. І слухати в проповідях славлення

Христа. «Православні християни, думайте про Христове спасіння; бісів виганяйте молитвою і постами. І Христос нас всіх проведе до дому Отця, у молитвах просімо Йсуса Спаса нашого. Ісус володіє, перемагає, спасає. Блаженні ті, хто на Христа надіється».

81. ПІСЛЯ ПРОПОВІДІ ПРАВОславні молилися за здоров'я ката-царя, Христового помазанця. І ніхто не мав права перестати бути православним. Хто проявляв зневагу до православія, був закутий в кайдани. І засланий на досмертну каторгу в Сибір. «Отим Киргизам, отже й там, єй же Богу, лучче жити, ніж нам на Україні. А може, тим, що Киргизи ще не християни?» (Т. Шевченко).

45

82. СПРАВДІ, «ЧИ НЕ ПОПИ І БІСкупи навчили наш Народ бити поклони перед кожним урядом, здаватися на ласку згори, ждати помилування там, де належало б упоминатися свого права? Чи не біскупи й попи завсіди спиняли у нас почин яснішої, рішучої і щиронародної політики. Вони добивалися прав і користей для себе, а народові товкмачили, що то буде користь для цілого загалу», Ів. Франко, 1898 р.

«Чому іншим Віра Христова не шкодила в державному житті? А для нас вона була руїнником світлих національних починань?» У інших вона була інструментом, жертвою якого були ми. Детальна відповідь на це питання дана в «Мага Вірі». І в Катехизисі РУНВіри «Навчання».

83. АРХИЄРЕЇ (ТАКИ НАШІ ПРА-

вославні і юніятські попи) при допомозі Віри Христової змосковщували і спольщували Українців в Україні. І за це отримували привілеї, дари: родючі землі, пасовища.

Українські біскупи, попи і монастирі всі були спольщені. «Церковщина вбивала живий дух серед нечисленної інтеліґенції, штовхаючи її в бік польщизни. Церковщина звільна вбиває також народні школи, засуджує їх на бездіяльність і мертвеччину», Ів. Франко, 1888 р.

84. «ЧОМУ НАШ ДОБРИЙ НАРОД (і гарний, і працьовитий, і неглупий) впродовж віків був такий безпорадний в боротьбі за національну незалежність? Що придушило нашу душу? Де й коли були зроблені національні помилки?» — ставлять питання дисиденти, перебуваючи в концтаборах.

Поет-великомученик Василь Стус дає відповідь: «Прийняття християнства з Візантії було помилкою, шкідливою для Українського Народу», «величезна брила духовного християнства впала на заюну душу», «Жертвою православія ми є найбільшою», «Молода Україна», жовтень, 85 р., Торонто.

Величезна брила (тяжкий камінь) духовного християнства впала на душу нашу: переслідується вільна думка. Стримується духовний розвиток народу.

46

85. ВІД ГАЛИЦЬКИХ І НАДДНІпрянських попів не відставали й попи-юніяти на Закарпатті. Вони епархію в Гайдудорозі, де всі були Русини (Українці), ще в 1909 році змадяризували.

І коли б не впала Австро-Угорщина,

попи змадяризували б і Мукачівсько-Ужгородську і Пряшівську епархію. «Облагороднювали Українців» Вірою Христовою, і за це отримували від Мадяр привілеї.

Коли десь появлявся піп, подібний на Маркіяна Шашкевича чи Агапія Гончаренка, то архиєреї такому попові створювали нестерпні умовини життя. Гончаренко помер на вигнанні. Шашкевич — на Рідній землі з туберкульозу. «Попівство попа Маркіяна Шашкевича ввігнало передчасно в могилу», Ів. Франко, 1898 р.

86. «ЛЕВ СИЛЕНКО НЕ ХОЧЕ ПОгодитися, що Українці були дикими варварами. У 988 році Греки Українцям принесли світло Віри Христової. І зробили їх людьми, ввели їх в коло культурних Народів Европи», — пише Г.Д.

Щоб оправдати чужовір'я, ви чужу матір, до якої молитеся, одягаєте (на іконах) в ризи цариці. Озолочуєте її. А рідну матір навмисне принижуєте, називаєте її темною, яка жила «в нетрях поганства». А хто ж ви такі — чиї ж ви сини — кандидати на лоно Аврамове? Хіба ви потомки Ісаака, Ребеки, Рахелі?

47

87. НІ. У 988 РОЦІ УКРАЇНЦІ НЕ були дикими варварами. Українці — потомки Трипільців. Трипільці були першими в Европі творцями Хліборобської культури і цивілізації.

Живучи на багатій землі, вони вміли Її відважно й розумно боронити. І ні Греки, які постійно вторгалися на їхні Землі, ні Іранці, очолені Дарієм, ні Римські легіони не могли їх на рідній Землі поставити на колі-

на.

І Рим, боючись їхніх мечів, поставив біля їхніх границь оборонні споруди. «Ми єстем Внуки Дажбожі. Ми Русичі». «Той не Русич, хто боїться вмерти за Русь».

88. ГРЕКИ, ПРИНІСШИ УКРАЇНцям-Русичам світло Віри Христової, їх тим світлом осліпили. У Греків була мета: на Русі знищити Русь. Хіба не осліпли Азтеки, Маї, Інки від того «світла Христового», яке їм принесли іспанські конкістадори-христолюбці Ернан Кортез і Франціско Пісарро?

«А Києво-Могилянська Академія, яка виховувала в Українців любов до рідної мови і розвивала національну свідомість? Її очолювали наші епископи», пише М.Х.

У містах і селищах стояли пишні церкви і багаті монастирі. У Церкві православні чули проповіді про чуда Ісуса Христа, Діви Марії. Про подвиги Жидівських царів, пророків, подвижників. Про Йордань, Єрусалим, Вифлиєм, Синай, Єгипетську неволю.

48

89. УКРАЇНЦІ ПРАВОСЛАВНІ ПОбожно били поклони перед іконостасом. Ставили свічки. Інколи дехто в думці ставив питання:· а що ж ми за люди? «Біблія» пише, що був хлібороб Яфет. Значить всі ми діти Яфетові?

Ніхто не хотів в Церкві сказати про їхніх царів Божа, Кия, Олега, Святослава.

У 1632 році (отже більше, як 600 літ після хрещення) була заснована перша вища школа в Києві (коллегія при Києво-братському монастирі на Подолі), яка в 1701 році була названа Київо-Могилянською акаде-

мією.

Українські юнаки хотіли в академії почути про історію своєї Батьківщини (про Київську Русь). Хотіли довідатися, хто вони є. Та такі, як проф. архимандрит Ін. Гізел (за «Синопсисом») їм казали, що «Київ і Малоросія це законна батьківська спадщина Московського царя».

Проф. єпископ (лакиза царя Петра 1-го) Ф. Прокопович, який організував чин анатеми на гетмана Мазепу, написав твір «Володимир», в якому звеличує грецьких архиєреїв. І на сміх виставляє Українців, показує їх (волхвів) людьми глупими. Студенти були зобов'язані лженауку єпископа Ф. Прокоповича засвоювати в Київо-Могилянській академії.

49

90. В АКАДЕМІЇ ВИКЛАДАЛИСЯ богословство, пиїтика, математика, фізика, географія та інші предмети. І мови — грецька, латинська, польська, німецька, гебрейська та інші.

Щоб раб обманутий, заляканий, неписьменний був смиренним, йому треба «благочинно» прищеплювати почуття меншої вартости. Доводити, що він є рабом тому, що «така воля Божа».

І звісно, в раба й мова рабська. Мова «нищих людей» для благородних осоружна. І вона (жива народна Українська мова) в Києво-Могилянській академії була заборонена.

91. Я ТВЕРДЖУ: ПРАМОВА НАРОДІВ Індо-европейських оформилася на терито-

рії України 15-12 тисяч літ тому (в епоху Мізинської культури). Знаємо: Українці — потомки Трипільців. Трипільці говорили мовою «Вед». В сьогоднішній Українській мові виразно видно корінь санскриту. Доводжу це на основі «Порівняльного Санскритсько-Англійсько-Українського словника», який я виготовив. І, перебуваючи в Індії, вточнив в інституті Санскриту, Варанасі і департаменті Санскриту, Ню Делі. Українська мова є найстаршою сестрою між сестрами (мовами Народів Европи, «сентум» і «сатем»).

50

92. ЛЮБОВ НАРОДУ ДО МОВИ РІДної така природня, як любов дитини до матері. «Духовенство хоч само (...) їздило в каретах і справляло золоті та срібні забавки, ніколи не сягнуло до кишені, щоби де заложити Українську школу. Противно, коли Львівські міщани за жебрані гроші заложили Львівську школу і шпиталь, то православний (у Львові, прим. Л.С.) єпископ Гедеон Балабан (1565-1607) виступив як найзавзятіший ворог справи тої національної праці, перехоплював і бив студентів і вчителів», Ів. Франко, 1898 р.

Архиєрей Гедеон бачив в Українській мові паґанство. Твердив, що для Русинів можуть бути «тільки духовні школи з викладовою мовою грецькою і церковно-слов'янською».

Архиєреї Церкви Христової впродовж віків умертвляли мову Народу Українського. А тепер (як це не чесно) вони (архиєреї) приписують Православію і Католицтву різні придумані заслуги в розвитку української

мови, культури, національної свідомости. Роблять це з метою прищепити парафіянам думку, що то вони («преосвященні владики») найвірніші сини України, «сіятелі Віри Христової».

51

93. У «БІБЛІЇ» НЕ ОСПІВАНА ПРИрода. Митрополит Іл. Огієнко вважає, що «мова грецька, найвеличніша мова світу, мова богів». Наша Українська мова, «Наша фразеологія, як я вище не раз уже підкреслював, дуже часто уосіблена, а це тхне поганством, наприклад, дощ іде, сонце заходить, вітер лютує», пише митрополит Іл. Огієнко, «Дохристиянські вірування Українського Народу», стор. 316.

У народніх піснях («Не світи ти, місяченько», у творах Лесі Українки, Ю. Федьковича, в «Кобзарі» Т. Шевченка («Вітер з гаєм розмовляє, шепче з осокою»), в «Слові про похід Ігоря», в усій Українській літературі відчутно тхне «паганством». Тобто, багатою пісенністю, образністю. (Слово «поганство» в нас запровадили попи для очорнення нашої самобутньої культури).

Унікальними особливостями нашої мови (яка є мовою поетичної душі) ми маємо право гордитися і берегти її, як духовний скарб Людства.

52

94. У 1784 РОЦІ АРХИЄРЕЙ САМУїл Миславський (Київський митрополит) заборонив в Україні в школах вивчати Українську мову: вона «тхне паґанством», «оскорбляє Господа Ісуса Христа».

І дітей в Україні навчали мовою Московською, «по правилам напечатаним в

Москве». Вона виросла на Півночі з язика церковно-слов'янського», і є мовою «гасударственною».

У 1837 році вийшов в Мадярщині перший журнал-альманах мовою Українською («Русалка Дністрова»). Греко-католицький митрополит у Львові арештував «Русалку Дністрову». Що ж є? Холопською мовою виданий журнал може в холопів розбудити вільне мислення. Може обадьорити їхні почуття. І слово «Русалка» «тхне паганством».

95. «НАЙЗАВЗЯТІШИМИ ПРОТИВниками Шашкевичевої творчости було львівське католицьке духовенство в особах митрополита Михайла Левицького і професора теології Венедикта Левицького», «Укр. Голос», 7 грудня, 1987 р., Вінніпег.

Католицьке духовенство в зародку придушувало прояви українського життя, щоб йому ніхто не заважав панувати над мислями і почуваннями «стада Христового».

53

96. Є. ГРИБІНКА, ІВ. КОТЛЯРЕВський, П. Куліш, Т. Шевченко, Г. Квітка-Основ'яненко, С. Гулак-Артемовський, С. Руданський, Л. Глібів,Л. Мартович, М. Старицький, В. Самійленко, О. Кобилянська, О. Стороженко, Ів. Карпенко-Карий, О. Маковей.

Ів. Франко, Леся Українка, С. Черкасенко, О. Пчілка, М. Вовчок, Б. Грінченко, Ів. Нечуй-Левицький, П. Мирний, П. Грабовський, Ю. Федькович, М. Драгоманів, М. Шашкевич, М. Грушевський, М. Аркас, О. Олесь та інші наші письменники вивчили

Українську мову не в школі, а з уст Народу. З народньої творчости.

Чуючи в Народі поширені пісні й прислів'я («Тікайте, кури, піп іде», «Шкода не велика, що помер владика», «Піп не поможе, як життя не гоже»), письменники знали, що в людей немає любови до попів (русифікаторів і полонізаторів). І ніхто з письменників нічого прихильного про попів і єпископів не написав.

54

97. 12 ТИСЯЧ ПАН-ОТЦІВ ПРАВОславних в Україні-Русі продали свої душі Сатані: отримували щороку від Московського царя «золотиє дєньгі за обрусенія края». Вони в шкòлах дітей Українських карали, коли вони між собою говорили Українською мовою.

Піп Василь Руданський прокляв свого рідного сина Степана за те, що він пише листи, вірші й оповідання мовою Українською. І цим свого батька-попа принижує перед єпископом.

Не попи і єпископи, а письменники, як духовні провідники, обороняли Народ і його мову. Більшість з них сиділа за гратами. Страждали в Сибірі. Їм доземний поклін від Народу.

55

98. РІЙ, ЯКИЙ НЕ ДБАЄ ПРО свою матку, гине. Народ, який не дбає про життя своїх діячів і перебуває під покровом духовенства інтернаціональної релігії, вільним не буває.

Народні провідники виходять з гущі Народу. Вони такі мудрі і такі талановиті, як і їхній Народ. Так є: з жолудя не ви-

росте сосна, з яйця орлиці не вилупиться курча.

Є правда: чим більше в Народі освічених людей (правильно освічених), тим вищий його культурний рівень. І тим успішніші його національні провідники.

56

99. Є ТАКІ ВІДСТАЛІ ПЛЕМЕНА (на їхніх землях в Центральній Америці я перебував), які дають великі суми на Католицьку Церкву. А на освіту дітей своїх їм шкода грошей. «Треба заслужити царство небесне. Сину, бери мотику і саджай банани. Тобі школа не потрібна».

Українці на православні і католицькі церкви «на еміґрації видали за 35 років 482 мільйони долярів. А на університетську науку — п'ять мільйонів долярів», «Нові Дні», лютий, 86 р., Торонто.

Якщо у Вільному світі є 1200 пан-отців (обох церков) і коли кожний з них в середньому отримує 10 тисяч долярів на рік, то Українці, в поті чола працюючи на хліб щоденний, (за 35 років) дали пан-отцям 420 мільйонів долярів. Отже разом — один мільярд.

Знаючи це, Українці хочуть, щоб пан-отці робили корисну народню працю. Прищеплювали дітям любов до рідної мови, до Вітчизни і її кращих синів і дочок.

57

100. МАМА КАЖЕ: «ДОНЦЮ, Я люблю, коли ти говориш вірш «Українка я маленька». «Діти, викиньте своє українське серце на смітник. Тут воно вам не потрібне», повчає о. монс. Д. Ґресько, звертаючись до Українського пласту в Клівленді,

пише бюлетень «За Рідну Церкву», орган комітету оборони обрядів і традицій УКЦеркви, серпень, 1966 р. От. Ґресько тому так сказав, що в дітях католицьких він побачив прояв націоналізму (природнє почуття любови до Рідного).

101. СУМІВЦІ СЛАВЛЯТЬ, ЯК ВІРних синів України, легендарних воїнів УПА. Плекають культ державного прапору синьожовтого. У часописі «Вільна Думка» (за 3-тє серпня, 1975 р.) поміщена «Заява» управи Культурно-Товариського клюбу в Сиднеї (Австралія). Управа пише, що пан-отець Ів. Шевців в Укр. Катол. Церкві 29 червня 75 р. сказав, що Українці повинні бути християнами, а не «синьо-жовтими баранами».

102. КАРДИНАЛ М. ІВ. ЛЮБАЧІВський навчає, що Українцям «навіть України треба відректися в ім'я Христа», журнал «Око», травень, 80 р., Монтреаль; «Гомін України», грудень, 80 р., Торонто.

З пастирських наук ясно, що пан-отці і кардинал є правдивими християнами. Учать любити Ісуса більше, ніж рідну маму. І в ім'я Ісуса відрікатися від України. Церкву православну чи католицьку треба любити більше, ніж рідну Вітчизну.

58

103. НАЦІОНАЛІСТ (ТОБТО ДОстойний патріот) любить свою Вітчизну більше, ніж Вітчизну Будди чи Ісуса. Англієць є перш за все Англійцем, а потім — християнином, буддистом чи атеїстом. «Німеччина понад все» — німецький національний гимн плекає культ Вітчизни.

«Клерикализм не знає рідного краю, а

почуття народности вважає витвором злого духа. Він ділить і розрізняє людей тільки після віроісповідання», Ів. Франко, 1888 р. І на клерикализм нарікати не можна: він є таким, яким його зробила наука «Євангелій».

104. ІСУС НАВЧАЄ, ЩО ТІ, ЯКІ ВІрять Йому (тобто християни), повинні Його любити більше, ніж свою родину (маму, тата, доню, сина, брата, сестру).

«Хто більш, як Мене, любить батька чи матір, той Мене не достойний. І хто більш, як Мене, любить сина чи дочку, той Мене не достойний», Маттей, 10,37.

Правдивим християнином є той, хто в ім'я Христа відрікся від Батьківщини і благ земних. «Не мийся, бо се власть ідольська», «гарна одежа, чистота, тілесна красота — се чортівська спокуса», і монахи жили «не миючись по тридцять літ», «віддані лише одній думці — думці про спасіння душі через умертвіння свого тіла», Ів. Франко, 1907 р.

59

105. І ТАКИМИ БУЛИ В НАС перші деморалізатори національної свідомости монахи (Феодосій, Афанасій і багато, багато інших), які не цікавилися долею рідних матерів, батьків, братів. Не дбали про оборону України-Руси, якій загрожували варварські орди.

Хвора монаша ідеологія нівичила молодь. Ослаблювала військову спроможність Вітчизни. Українець перш за все повинен бути християнином, а Українцем може й не бути. Нагадує це науку комісара: «Добрим большевиком-комуністом ти повинен бути, а

Українцем — не обов'язково».

Та сьогодні є в нас такі пан-отці і єпископи, які на святкових обідах в промовах захоплюють слухачів (висловлюють прихильність до націоналізму). Правда, їхні колеги (архиєреї) дивляться на них як на тих, які не добре орієнтуються в «Євангеліях», або як на тих, що проявляють нечесне ставлення до Віри Христової.

60

106. З ІСТОРІЇ ЗНАЄМО: В ДЕРЖАВах Европи була ворожнеча між патріотами і архиєреями. Ворожнеча кінчалася то відділенням церкви від держави, то ув'язненням архиєреїв або патріотів. (Наприклад, Костюшко і ксьондзи).

З погляду Віри Христової правдивими християнами-пастирами є ті пан-отці чи архиєреї, які поборюють в Народі національну свідомість. Патріоти, які вважають себе християнами, і в цей же час пробують Віру Христову підпорядкувати справам Нації, глумляться над Христом, над основами Його науки.

Вони стараються Греко-католицьку і Греко-православну Церкви перетворити у Святилище національної культури, окремішности, духовости, а це значить — розхристиянізувати їх.

Архиєреї і пан-отці явно (і неявно) відокремлюють від церкви Українські національні святощі, як справу не Христову. Кажуть: «Ми не політики, ми духовні особи. Ми понад національною політикою. Але ми цікавимося українськими національними організаціями. І особливо тоді, коли їхні члени є

діяльними і жертвенними в нашій церкві».

61

.107. Я ОСУДЖУЮ РАСИЗМ. ОСУДжую націоналізм народу гнобителя (імперіяліста). І обороняю націоналізм народу гнобленого, як світлу силу національно-визвольної боротьби за священне право бути незалежним господарем на своїй Землі.

Римський папа оголосив, що взагалі «націоналізм — ворог людського братерства», «Шлях Перемоги», 1 серпня, 1965 р., Мюнхен. Чому?

Бо «Євангелія» навчає, що в правдивих християн національних виявів немає. «Немає Грека, ні Жидовина (...), чужоземця і Скита» (...), але все і в усьому Христос», Павло до Колосян, 3,11.

«Немає Жидовина, ні Грека», «бо всі ви одно в Христі Йсусі», «А коли ви Христові, то ви насіння Авраамове», Павло до Галат, 3:28,29.

108. СТАВШИ «НАСІННЯМ АВРАамовим», не треба зукраїнізовувати Ісуса. Не треба Ісуса ставити на службу національній політиці. Християнин повинен сповідувати Віру Христову такою, якою вона є. Або перестати бути християнином. Краще чесно відійти від писань Маттея, Марка, Луки, Івана, Павла, Петра, ніж нечесно поводитися з їхньою наукою.

Правдивий християнин не може бути націоналістом. Христова Віра інтернаціональна. Правдивий націоналіст не може бути християнином: тобто націоналістом і інтернаціоналістом одночасно.

62

109. АРХИЄРЕЇ, ВИ НАВЧАЄТЕ УКраїнців, що в Світі християн найбільше, що християни справедливі, моральні, милосердні. Отже, бути християнином значить бути кращою людиною. Розумію, чому ви це робите.

Та справді, на світі є тільки 28 відсотків християн. 72 відсотки — вірні інших інтернаціональних чи національних релігій. Життя і моральні взаємини людей в Індії, Японії, Китаї та інших країнах є доказом, що християни, як люди, не є кращі за буддистів, індусів, конфуціоністів, японців.

110. Я НЕ БУДУ ТУТ ГОВОРИТИ про жахливий терор (катування Гонти і Залізняка), майстрами якого були християни. Згадаю тільки один із тисячних подвигів християнського «милосердя» в Україні.

У 1637 році запорожець Богдан Кизим зі своїм синком Богданком і з групою селян-кріпаків ішов, щоб з'єднатися з повстанцями запорожця Павла Павлюка.

Християнинові М. Потоцькому, польському наїзникові, вдалося схопити довірливого Кизима. У Києві були закопані дві палі (вгорі загострені кілки). Ні, «не пагани, а настоящі християни» (Потоцький і його колеги) посадили (настромили) на палі Богдана Кизиму. І поруч його синка Богданка.

Страждання тата і сина були болючіші за ті, що на хресті. «Наробив ти, Христе, лиха», «Людей закували та й мордують... Ой, ой, пани, пани-християни», Т. Шевченко. Очевидно, між християнами є багато й милосердних людей. У всіх релігіях є люди милосердні і є люди жорстокі.

63

111. ІВ. ФРАНКО ВВАЖАВ, ЩО

Ісус не Бог. І після розп'яття не воскрес. «Христос був не Бог, а такий же чоловік, як другі, котрий упоминався за бідними людьми і за те був замучений і, як умер, то так і остався, і не воскрес більше», Ів. Франко, «Культура», 1924 р.

Митрополит С. Сембратович в листі за 1 грудня 1890 року до редакції журналу «Дзвінок» написав, що Ів. Франка не можна вважати християнином.

Леся Українка не вважала себе християнкою, тобто «насінням Авраамовим». Вона була Українкою милосердною (справедливо ставилася до людей). Проявляла толеранцію до всіх релігій. Любила свій Народ, свою Вітчизну більше, ніж себе. І шанобливо ставилася до культури інших народів.

112. ЛЕСЯ УКРАЇНКА УСТАМИ своєї улюбленої героїні сказала: «Своєї крови я не дам ні краплі за кров Христову». Вона так сказала не тому, що не визнавала Ісуса Богом, а тому, що вона свою кров до краплі віддала за кращу долю рідного Народу. Милосердна Леся цим звеличила себе, свій Народ. І звеличила всіх тих синів і дочок інших Народів, які свій Народ люблять понад все.

64

113. І Є ТАКІ ПАН-ОТЦІ, ЯКИМ дорога РУНВіра. Їм хочеться, щоб в Українців була Українська Віра. Один з них сказав рунвіянам: «Якби громада Святині Матері України мені щомісяця давала ті гроші, що я дістаю від парафії, я б став рунвіянином. Проповідував би святе письмо «Мага Віру». Наука рідного Пророка мені рідніша за науку юдейських пророків».

114. (РУНВІЯНКА С.С. ВІДВІДУВАла своїх рідних у Львові. І їм оповіла про РУНВіру, про «Мага Віру» й будову Святині Матері України. Старший чоловік уважно слухав, і на його очах появилися сльози. Він сказав:

«Я став атеїстом тому, що мені вже наоприкрилися обопільні очернення між католиками і православними. Вони оплюгавлюють один одного. Сваряться. До очманіння доводять один одному — яка віра краща: православна чи католицька? Тобто, яке рабство вигідніше.

Це їх змучує, виснажує енергію їхнього розуму. Вони не здібні до самостійної духовної творчости. Вони в тупиці — їм не належить майбутнє.

115. Я ВЖЕ СТАРША ЛЮДИНА. Народжений в Полтаві. У Львові довгі роки Українську мову викладав. І полюбив я львов'ян, як моїх рідних полтавців. Юніяти і православні не знають, що діється в душі «атеїста».

Дитина маму любить: ручки до неї простягає. Отак і я душею невинної дитини хочу любити Бога свого, свою рідну святу Волю, Правду. І їй довірити таїни душі моєї. Я не вірю у Візантійського Саваота. І Шевченко ж писав: «одурить візантійський Саваот».

І ось там в Америці, як тепер чую, об'явився віститель Віри в Дажбога, щоб значить Українці мали свою Віру, а не з Чужини прийняту. До сліз це мене зворушило. Передайте йому поклін. І скажіть, що його жде Україна».

116. УКРАЇНЦІ (ІНТЕЛІҐЕНТИ) Є тільки по назві «православні». В дійсності вони цієї релігії не практикують. Вони не сповідаються, не причащаються, не цілують ікон. Не вірять у воскресіння мертвих, в непорочне зачатіє, у вознесіння на небо Ісуса.

Не зважаючи на все це, вони вороже наставлені до католицизму не з погляду релігійного, а національного. Впродовж віків католицизм був інструментом польських королів, які спольщували українців.

Подібне явище (хоч в меншій мірі) є в українців (інтеліґентів), які, не будучи практикуючими католиками, в душі чують неприхильність до православія. Втотожнюють його з Москвою, яка прославилася як друга Татаро-Монгольська орда.

З цих причин інтеліґенція в Україні переживає духовну кризу. Йде до баптистської секти. Шукає істини у філософії Сходу. Та тепер проявляє зацікавлення РУНВірою, як тією спасенною силою, яка покладе кінець многовіковій ворожнечі релігійній. І зріднить і об'єднає сили народу.

66

117. АҐЕНЦІЯ АССОШІЄЙТЕТ ПРЕС повідомила, що в Римі 6-го листопада 87 р. кардинал М. Ів. Любачівський виголосив промову. Він, як «духовний лідер Українців католиків, сказав:

«Ми, католики, простягаємо нашу руку Московському патріярхові і ми просимо простити нам. І ми вам прощаємо. Ми всі брати во Христі, і Марія, наша мати, поможе нам подолати всі перепони на дорозі до об'єднання. Я маю надію, що матиму

змогу відправити літургію подяки за Тисячоліття в моїй катедрі в Україні», «Дітройт Нюс», 7 листопада, 87 р.

118. «СВОБОДА» (НЮ ДЖЕРСІ) ЗА 14 листопада 87 р. у статті «Патріярх М. Любачівський простягає руку примирення» повідомила, що «Кардинал Любачівський сказав: «Йдучи слідами Христового Духа, простягаємо нашу руку прощення, примирення і любови до Російського Народу і Московського патріярха».

Обурений Українець-католик І.Г. написав: «Ми, Українці, простягаємо руку любови до Москви, яка зайшла до нашої хати, повісила тата і маму, і мучить братів і сестер в Сибірі?

Чому ти, кардинале, в ім'я Віри Христової так жорстоко перед світом глумишся над душею гноблених Українців?»

67

119. СПРАВДІ, ЧИ Є ТАКА ГРУПА Росіян в СССР, яка заявила , що Росіяни повинні відмовитися від окупації України-Руси? Покищо немає, не зважаючи на «гласность».

Кардинал Любачівський, простягаючи Москалям і Московському патріярхові руку прощення, миру й любови, цим благословляє Московський окупаційний режим в Україні. І за це хоче отримати право мати в Україні «літургію подяки за Тисячоліття»?

В Україні Церква Христова не стояла по стороні Народу. Її архиєреї служили ханам Татаро-Монгольської орди, служили королям Польським і царям Московським. «Усяка бо влада від Бога».

120. КАРДИНАЛ ЛЮБАЧІВСЬКИЙ у спеціяльному «Зверненні» до Українців-католиків пише, що його слова «викликали деяке збентеження серед наших вірних». І, щоб «успокоїти затривожених людей», заявляє: «Не був я перший з українських владик».

Митрополит Андрей Шептицький «натрудився багато (...) для добра Російського Народу», і «Патріярх Йосиф (...) немає гіркости до Росіян, «Свобода», 28 листопада, 87 р.

68

121. СПРАВДІ, МОНАХИ (ВАСИЛІяни) Українцям у Вільному світі подавали такі інформації: «Архиєпископ Львівської дієцезії Й. Сліпий є тепер в домі для старих людей у Центральному Сибірі», «Світло», квітень, 58 р., Торонто.

«Митрополитові Йосипові після засудження пропонували виїхати за кордон, але він відмовився», «Світло», червень, 60 р.

Він, митрополит Йосип зробив спробу нав'язати «спосіб життя з комуністичною владою», «вислав був, як відомо, делеґацію кількох священиків до Москви, які передали в імени Української Церкви пожертву на ранених війни в сумі 100.000 рублів», «Світло», лютий, 60 р.

122. ВОЇНИ УПА ВЕЛИ СВЯЩЕННУ боротьбу проти Московсько-сталінської деспотії. У Карпатах і на Волині в засніжених криївках лежали ранені упівці. Не мали грошей, щоб дістати бинти і перев'язати рани. Митрополит Й. Сліпий зібрав гроші по

селах в Галичині у віруючих матерів і бабусь, які йому давали на Боже. І він ці гроші подарив Москві для «інвалідов отєчєственной войни».

Архиєпископ Сліпий — «найвищий духовний провідник», «Первоєрарх України», «найкращий син України», «Поступ» (орган укр. катол. дієцезії, 4 серпня, 68 р., Вінніпеґ).

123. УКРАЇНЦІ — МИТРОПОЛИТИ, єпископи, архимандрити — найкращі сини України, заслужені національні діячі, оборонці рідної мови і культури, перші борці за Соборну Українську Державу. Очевидно, це неправда. Але такі гасла корисно ширити особливо тоді, коли є грошові збірки на розбудову католицьких і православних інституцій.

69

124. МИТРОПОЛИТ МСТИСЛАВ (Скрипник) в листі до духовенства і вірних УАПЦеркви 20-го листопада 87 року пише, що:

«Необхідні відповідні обставини й атмосфера» і «Наблизити нас до таких обставин спроможна виключно Московська патріярхія проголошенням повного права українського народу на автокефальне існування Української Церкви», «Укр. Вісті», 6 грудня, 87 р., Дітройт.

Цим листом митрополит Мстислав проголосив себе рабом. А Московського патріярха Пімена — паном. Жебрає в Москаля прав для УАПЦеркви в Україні, окупованій Москвою?

Народ, який має розвинену національну гідність, ніколи не погодиться, щоб чужий духовний лідер давав йому право на незалежне церковне життя. Таке право має моральну силу тільки тоді, коли воно здобуте незалежно від чужих сил. Наприклад, право УАПЦеркви, здобуте в 1921 році.

70

125. ПАН-ОТЦІ (ОБОХ ЦЕРКОВ) щонеділі, стоячи на амвоні, виголошують проповіді. Формують думку віруючих. Впливають на їхні почування. Та церковний амвон виявився невистачаючим.

Обидві Церкви мають свою пресу (видають часописи, журнали, бюлетені, книжки). Не зважаючи на це, вони (католицькі і православні архиєреї) змагаються між собою за «панування» над пресою українських національних організацій (політичних, культурних, наукових, мистецьких, жіночих, юнацьких), видання яких животіють. Вони не мають тих фінансових приходів, які мають Церкви для своєї преси.

Наприклад, Митрополича Канцелярія Української Православної Церкви (Бавнд Брук) пише, що преса грає велику ролю. Зокрема та преса,

«що її видають асекураційні союзи. Редакційний персонал у цій пресі складається майже виключно з католиків, які старанно пильнують дати читачам якнайбільш привабливі інформації про Українську Католицьку Церкву», і в цей же час вони «дозують кількість інформацій про Українську Православну Церкву, або й цензорують зміст тих інформацій», «Новий Шлях», 21 листопада, 1987 р., Торонто.

Якби «редакційний персонал у цій пресі складався майже виключно з православних», то вони б «пильнували дати читачам якнайбільш привабливі інформації про УПЦеркву і «дозували б кількість інформацій про УКЦеркву, або й цензорували б зміст тих інформацій».

71

126. АРХИЄРЕЇ, ВИ БЕЗПОСЕРЕДньо чи посередньо домінуєте майже над всіми Українськими часописами, журналами, видавництвами, школами, народними домами, ощадними касами, культурними, науковими і політичними організаціями. І в цьому нещастя Української спільноти.

Варто згадати, для прикладу: єпископ С.С. Ортинський був постарався, щоб слово «Народний» викинути і поставити «Греко-Католицький». Та «правні дорадники УНСоюзу ствердили, що зміна в назві не була законна». Домагання єпископа було причиною розколу УНСоюзу й постання нового союзу, який тепер відомий як «Союз Українців Католиків — «Провидіння», Альманах УНСоюзу, 1982 р.

127. ЯКЩО АРХИЄРЕЇ («НЕ ПОЛІтики», тобто люди «понад національною політикою») є гегемонами Українського Національного Життя, то це значить, що Український Визвольний Рух — справа не поважна. Не здібна до дій міжнародного значення.

Не зважаючи на те, що ви своєю наукою опанували душу й свідомість Українців, ви їм не довіряєте. Церкви, побудовані за гроші Людей Українських в урядах Канади, Америки, Австралії, ви оформили, як матеріяльну власність Ватиканської держави. І в

цей же час ви кажите, що «Церква — рідна мати наша». «Рідна мати наша» — власність Ватикану?

У Англіканів, Менонітів, Євангелистів, Протестантів кожна Церква є власністю громади.

72

128. МОСКВА (ВЧОРА ПРАВОСЛАВна, а сьогодні совєтська) так змосковщила і так терором знедолила Українців, що вони вже не вони. У багатьох з них атрофувалося те людське благородство, яке зветься національною свідомістю. Є тільки інстинкти: росте, любиться, бавиться, родить дітей, працює, їсть, старіє, вмирає.

Якщо в Українців, що живуть у Вільному світі, розвинена національна свідомість, то заслуга в цьому не архиєреїв Греко-католицької чи Греко-православної Церков.

129. ЇЇ (НАЦІОНАЛЬНУ СВІДОмість) виплекали, часто стаючи в опозицію до архиєреїв, Українське Національне Об'єднання, Союз Українських Самостійників, Ліґа Визволення України, екзильний уряд УНР, Союз Гетманців-державників, Організація Державного Відродження України, Українська Революційно-Демократична Партія, Спілка Визволення України.

Об'єднання Українських Жінок, Спілка Української Молоді, Пласт, Об'єднання Демократичної Української Молоді, Смолоскип, Товариство Української Студіюючої Молоді, Письменники, Поети, Композитори, Артисти, Малярі, Народні Доми, УНСоюз, УБСоюз, НТШ, УВАН та багато інших

культурних і громадських установ.

І всім їм на допомогу прийшло ОСІДУ РУНВіри (Об'єднання Синів і Дочок України Рідної Української Національної Віри). Вірні РУНВіри будують Святиню Матері України. Вони є Українцями по походженню і по вірі. Там, де перечислені організації не мають доступу до Церкви, у парафіян української свідомости немає.

73

130. У ПАРЛЯМЕНТАХ КРАЇН ЕВропи не сидять у почесних рядах кардинали, митрополити, єпископи, архимандрити. Церква відокремлена від Держави.

Є твердження, що СКВУ — модель Українського парляменту. Та коли в Ню Йорку відбувався СКВУ, в Президії в перших рядах сиділи митрополити, єпископи, архимандрити.

І Чужинці (достойні гості на СКВУ) не почувалися зручно. Особливо ті, що були протестантського віровизнання.

У них було враження, що вони попали не на СКВУ, а на собор католицьких чи греко-православних єпископів. І питання: «Українська національна політика (СКВУ) пішла на услугу клерикалам?»

131. «ПОПИ Є ТАКА ВЕРСТВА, З котрою неможливо водити приязнь, як рівний з рівними. У відносинах кожної партії непопівської до попів можливі тільки дві дороги: або станути проти попів, або піти їм на услугу. Народовці були світською партією, ліберальною. Задумавши привернути попів до народовства, вони зробилися слугами попівства», Ів. Франко, 1898 р.

Я вважаю, що не треба ставати проти попів і не треба, щоб вони були гегемонами над усіми ділянками Українського національного життя. Бо це принижує їх і знедолює Українців.

74

132. АРХИЄРЕЇ, В ІМ'Я ГОСПОДА Бога всеправедного, в ім'я кращої долі Матері України звертаюся до вас. Не старайтеся Українські національні справи підпорядковувати своїй гегемонії.

Не огреко-католичуйте і не огреко-православлюйте Українську національну політику. Не вносьте в її ідеологію чаду релігійної ворожнечі. Не знецінюйте в світі її вартости.

У Державі може вільно існувати ваша Церква, але не може Держава існувати у вашій Церкві. Будьте великодушними. Не створюйте в Світі думку, що Українська Національна політика діє з благословення архиєреїв, які підпорядковані Ватиканові чи канонам Греко-ортодоксії.

133. НІ, НІ, Я НЕ ПРОТИ ГАСЛА «Бог і Україна». Я проти того, щоб величному гаслові давати інтерпретацію шкідливу національній справі. Кароль Войтило (папа Іван Павло) влітку 86-го року видав енцикліку «Славорум Апостолі», в якій об'явив, що «Київ у південній Росії», і що скоро буде «Тисячоліття хрещення св. Володимира Київського, святого патрона русских католиків».

Римський папа — непомильний, заступник Бога? Українець, вихований в Католицькій Церкві, на перше місце ставить «заступника Бога», а на друге місце — Матір Україну.

Народ, який ту чи іншу Віру, прийняту з Чужини, ставить вище волі й совісти Матері Вітчизни, вільним не буває. Усе, що є нище, не варте того, щоб за нього вмирати: і такий Народ може довгі віки боротися за волю, та боротьба його буде закінчена поразкою.

Бог (Саваот-Господь Народу Ізраельського) і Україна. «Свят, свят, свят Бог Саваот». (Між іншим: католицькі і гебрейські словники твердять, що слово «цебаот» (Саваот) значить «воєнноначальник». Бог Саваот був одним з головних богів Юдеї).

Гасло «Бог і Україна» тільки тоді матиме моральну силу, коли Українці матимуть Українське розуміння Бога: коли між Богом і Українцями ніякий чужоземний авторитет не буде амбасадором.

75

134. І ГАСЛО «ЗА ХРИСТИЯНСЬКУ Україну» шкідливе для України. Шкідливе з багатьох причин. Зазначу дві. Перша: якщо за християнську, то за яку — православну, католицьку чи протестантську?

В Українців, які є католиками і православними, ятриться стара болюча рана. І на неї сипали і сиплять сіль Чужі сили. І ті наші, що їм служать.

«Скільки то крови і сліз пролив наш народ через церковно-віровизнаневий розподіл», «Новий Шлях», 21 листопада, 1987 р., Торонто. Справді, Ґреко-католицизм і Греко-православіє не варті тих рік сліз і крови, що за них пролив Український Народ.

135. ПРОТЕСТАНТИ, ЯКІ В ЕВРОПІ і в Америці мають силу, охоче підтримали б

тих Українців, які боряться під кличем «за протестантську Україну — житницю Европи».

Друга причина: Японці, Китайці, Індуси, Американці, Араби, Европейці хочуть бачити в Українській політиці державницьке гасло: «За українську Україну», в якій законом охоронена воля всіх релігійних переконань. Зразком є Канада, Англія, Америка.

Щоб одна релігія не чулася привілейованою, а друга — скривдженою, немає гасел «за мусульманську Америку», «за християнську Америку», «за юдейську Америку», «за буддистську Америку». Є американська Америка. І велична в світі вона тим, що в ній законом заборонена расова чи релігійна дискримінація.

76

136. ГРЕЦЬКІ АРХИЄРЕЇ ДЕСЬ ПІВтори тисячі літ тому для більшої драматизації ритуалів Греко-ортодоксії одягнули позолочені ризи Зевсових жерців (єреїв). Узяли з храмів Зевса, Аполлона, Артеміди кропило й кадило, обцяцькований клобук (митру). І жезл володаря (кира): палицю з двома гадючими головами, яка подібна до символу бога Ескулапа.

Нічого спільного з «Євангелією» (з Вірою Христовою) ці ритуальні знаряддя не мають. Т. Шевченко пише, що «будем, брате, люльки з кадильниць закуряти», «кропилом (...) хату замітати». Чи можна шанувати Пророка Шевченка, не маючи пошани до Його науки?

137. ПАСТОРИ СТАДА ВІРНИХ ВІри Христової в Англії, Німеччині, Норвегії, Швеції, Швайцарії, Голяндії та інших країн

Европи навіть під час свят одягнені скромно. Вважають себе міністрами (тобто, слугами) Народу.

Архиєреї, вже час, щоб і ви одягалися скромніше. Щоб і ви звільнили себе від перестарілих ритуалів і таких титулів, як кир (цар, господь), владика (володар). Будьте не царями (кирами) і не владиками, а міністрами (слугами) Народу, який в поті чола працюючи, ділиться з вами хлібом-сіллю.

77

138. ЧАС ПРИЗНАТИСЯ ПАРАФІЯНам (братам і сестрам), що ви архиєреї другого сорту, що стадо Христове, яке ви пасите, складене з християн другої категорії. Явище це прикре й болюче.

Між іншим, я здивувався, прочитавши в часописі «Праця» (Укр. Катол. Тижневик в Бразилії) за 13 листопада 86 року) в редакційній статті, що «католики латинського обряду часто нас трактують як унтерменшів чи католиків нижчої категорії» і «нема жадної проти того апеляції, хіба до пана Бога». Здивувався, почувши відважний бунт довготерпеливого раба.

139. ГРЕКИ ПРОГОЛОСИЛИ ВАСИЛЯ (князя Володимира) святим на основі Грецьких канонів. І тому Володимир є Грецьким святим, а не Українським. Українці не мають Українців християнських святих, канонізованих Українською Церквою Христовою: бож такої Церкви не було й немає.

Немає Української християнської теології. Тобто, немає Української інтерпретації «Євангелій». Немає українцями створених християнських канонів і ритуалів. Українці

вірять в Христа так, як їх навчили пани християни (Греки і Латини). А що ж є?

78

140. Є УКРАЇНЦІ, ЯКІ НАЛЕЖАТЬ до Греко-православної і Греко-католицької Церков, в яких літурґія (її форма і зміст), догми, канони, ритуали, інтерпретація Віри Христової і церковні терміни (епітрахиль, парастас, панахида, ризи, панагія, іконостас, парафія, анатема, фелон, антимінс, евхаристія) створені Греками і Римлянами.

Отже, Українці релігійні по-чужому. Їм було впродовж Тисячоліття панами-християнами заборонено творити Українські християнські догми, канони, обряди. Вони досі залишилися християнами-рабами (унтерменшами), яких зараховано до Візантійського обряду («баізентаін раіт»).

Ні Греко-православна, ні Греко-католицька Віра не є Українською Вірою. Між іншим, «Грік Ортодокс Церква» в перекладі значить «Грецька Правдиво-вірна Церква». Правдиво вірити і правдиво славити — не те саме.

79

141. НІХТО НЕ ОЦІНЮЄ ТАЛАНТ І силу Народу по тому, як він в Церкві обожнює чужі (грецькі чи римські) ікони святих. Кожний Народ вартий у Світі стільки, скільки він приніс користи для Людства: якими своїми (а не з чужини позиченими) вартостями, релігійними чи культурними, збагатив духовне життя Людства.

У книжці «Візантія і Україна» митрополит Іларіон пише, що «Увесь наш Український дух, як народу, усю нашу духовну культуру прищепила нам Візантія», «заберіть

в Українців православний візантиїзм, і вони стануть голими, як мати народила», «Візантія дала нам віру й культуру».

142. ВІЗАНТІЯ НЕ МАЛА УКРАЇНського духа: вона Україні не могла дати того, чого вона не мала. Її архиєреї впродовж віків нищили на Русі скарби культури Русі. Він (Іларіон) по-рабському прийняв чужу культуру. І до неї молиться. Він не має духовної сили, щоб побачити хибність своїх поглядів.

Очевидно, якщо вважати Українським духом і Українською культурою церковну літургію (службу), іконостаси і ритуали грецькі, то тоді Українці взагалі не мають ні свого духа, ні своєї культури, вони «голі, як мати народила».

80

143. «МИ ГРЕЦЬКЕ ПРАВОСЛАВІЄ прийняли, і воно вже наше рідне», пише мені К.П. Я відповідаю: наше є тільки те, що нами створене. Малорос каже: «Та я Українець, але прийняв мову Леніна і Пушкіна, і вона для мене вже моя рідна».

Звати Грецьку Церкву Христову Українською тому, що в ній моляться Українці — це те саме, що звати компартію України Українською тому, що в ній є Українці.

Дух і закони в цій компартії, інтерпретація Маркса московські. Коли Українські комуністи (так звані укапісти) пробували Маркса інтерпретувати по-українському, Москва їх знищила.

І ви, архиєреї, будете екскомуніковані, коли відважитеся мати Українську Церкву

Христову незалежну від догм, канонів і ритуалів Греко-ортодоксії чи Римо-католицизму. Вас обвинуватять у протестантизмі.

81

144. СВЯТУ ВЕЧЕРЮ НА ЧЕСТЬ 12-ох братів (місяців), Дідуха, що є символом Духа Предків рідних, Щедрий вечір, Щедрівки, Колядки, Веснянки, Писанки, Купала ви, архиєреї, впродовж віків жорстоко переслідували. Називали виявом «бісовського духа», «нечестивим язичеством». Не мігши безслідно знищити Українські обряди язичеські, ви тепер їх експльоатуєте (хіба це справедливо?) для славлення святощів Юдеї, Греко-ортодоксії, Греко-католицизму.

І кажете, що від цього й Віра од Греків прийнята стала рідною Українською. Отже, обрядність наша, але їй дана роля рабська: у неї форма Українська, а зміст в неї — Чужий.

Нагадує це свято большевицьке: діти у вишитих сорочках обрядово уквітчують портрет Леніна рушником, який має чарівні українські взори. І співають пісню: «Ленін — рідний батько наш».

82

145. ЙДЕ НАСТИРЛИВА БОРОТЬБА за володіння думкою і почуттям народу. «Ми перебували в темних нетрях паганства, не знали правди, чести, совісти, культури, письма, не мали правдивої віри в Бога. Та після хрещення ми стали заопіковані Господом Христом, ми стали спасенними».

Або: «Ми жили під гнітом буржуазних вислужників отамана С. Петлюри і гетмана П. Скоропадського. Не мали ми прав люд-

ських, жили в тьмі, наша вільна думка переслідувалася. Та прийшла до нас Червона армія, батьком Леніним послана. І визволила Україну, принесла народові волю, народню демократію, і почався буйний розвиток культури, мистецтва, освіти. І в серцях наших живе Ленін».

146. ТОЙ, ХТО ЧУЖЕ НАЗИВАЄ рідним свідомо, або несвідомо, звик бути рабом. Він не здібний зрозуміти причини своєї рабської долі.

У Святині Матері України на священній годині я сказав: «Якщо твої обряди, твоя культура рабські (славлять Чужі релігійні чи політичні ідеали), і тебе це не ображає, значить ти утратив пошану до себе — охолопився в неволі. Примирився з становищем знеособленого «щасливого» раба».

Правда, є такі в нас інтеліґенти (виховані в чужих школах), які мудрують: Українці не здібні бути творцями своїх (самобутніх) духовних вартостей. Не здібні мати Незалежний Духовний Шлях Життя (свою Віру в Бога). І тому повинні себе підпорядковувати законам і ритуалам Греко-ортодоксії і Греко-католицизму.

83

147. ІНШІ З ОБУРЕННЯМ ПИШУТЬ: «Оці Церкви, що тепер маємо (Католицька і Православна) гальмують нашу національну справу. Ми будемо сильними тоді, коли матимемо «власну українську національно-незалежну православну Церкву», М. В-ний.

Я тверджу: так довго, як довго в Церкві є Грецькі теологія, літургія, догми, канони, ритуали, скільки б ви її не називали незалежною, національною, вона такою не

буде.

Коли ви створите Українську Церкву Христову, відкинувши все Грецьке, то й тоді її не можна називати духовно незалежною Церквою. Бо ж в ній космологія, богорозуміння, заповіді не Українські, а Юдо-християнські.

Ісус виступив проти Жидівської Національної Церкви (Юдаїзму) і заснував інтернаціональну Церкву. Ви хочете творити таку Церкву Христову, яка заперечує основні засади Його Віри (тобто, Церкву національну)?

84

148. У ЧАСОПИСАХ ЧИТАЄМО, ЩО коли вторгнулися Татари, то люди зібралися в Церкві біля ікони Спасителя. Молилися. Та Церква завалилася од людського натовпу. І людей, і навіть архимандрита і попа привалила. Мученицький шлях мала наша православна Церква, «рідна мати наша. А скільки Москва замордувала духовників УАПЦеркви?

Юніяти тепер наполегливо голосять, що в 988 році всі християни в областях Римської імперії були католиками, і тому Володимир був католиком. З цих причин треба відзначати 1000-ліття католицтва в Україні».

149. «МИ НЕ ХОЧЕМО В КИЄВІ мати Києво-Галицького патріярха, наставленого папою Римським». «Православна Церква — найбільший скарб українського народу», а от «Юнія ось вже чотириста років знесилює організм українського народу», голосить в «Різдв'яному посланні» митрополит Мстислав (Бавнд Брук), «Укр. Вісті»,

27-го грудня, 87 року, Дітройт.

В ім'я Правди треба сказати, що православіє, перебуваючи на службі ворожих сил, вже майже тисячу літ «знесилює організм українського народу».

85

150. ІНШІ ПИШУТЬ: БУЛИ УКРАЇНСЬКІ комуністи (укапістами називалися). Москва всіх в концтаборах замучила. Мученицький шлях мали. Я кажу: укапісти не усвідомлювали, що в Москві твориться нова імперська релігія — ленінізм. Православіє, як інструмент гноблення поневолених Народів, утратило силу. У Народі жила відраза до попів (русифікаторів, жандармських приятелів).

Замість Ісуса в Москві став Ленін божеством. А комісари (політруки) — його жерцями. І той, хто відважується до цього божества проявляти неприхильність, перебуває за ґратами (в концтаборі).

Ніяка імперія не може існувати без божества, перед яким, як перед символом імперської сили, єдности і маєстатности, мають всі без винятку, склоняти свої серця.

У «Мага Вірі» в оповіді «Як двоєвір'я пригноблює духовні сили народу?», я пишу про ленінські ритуали, про імперський культ Леніна.

86

151. АБО: МОСКВА ЛІКВІДУВАЛА Греко-католицьку Церкву. Багато пан-отців мучаться в концтаборах Сибіру. Протестуймо, вимагаймо прав для нашої Католицької Церкви. Православіє нам в Галичині не потрібне.

«Наша Церква є мученицькою, розп'я-

тою на хресті. Скільки то загинуло нас за Віру Христову». О, це правда, «Котилися і наші козачі дурні голови (...) за віру Христову», Т. Шевченко.

(Не всі парафіяни знають, що грецьке слово «киріос» значить «майстер», «пан», «володар». Саксони з «киріос» зробили «кіріка», а потім — «кірха». Українці «к» вимовили як «ц», і постало слово «цьрки», а потім — «церква», що в перекладі на нашу мову значить «господня», «Панський дім», «кінґдом»).

87

152. «БУДУЙМО НОВІ КАТОЛИцькі Церкви, вони дадуть нам Українську свідомість». Не обманюймо самі себе. Греко-Католицька і Греко-Православна Церкви не можуть Українцям дати того, чого в них немає.

Знаємо: Українці мали багаті християнські Церкви, і в них бідну, бідну національну свідомість . «Бо ми мало молилися. Ми мало благали спасіння перед чудотворними іконами Ісуса Христа, Діви Марії, св. Варвари та іншими явленими». Пророк Т. Шевченко пише, що «будем, брате, явленими піч топити». («Явленими» називаються «чудотворні ікони»).

Стояти на колінах перед явленими, і молитися, не тяжко. Вже сотні літ стоїмо на колінах перед позолоченими образами святих угодників Юдеї, Риму, Греції. Ніхто за таку нашу вірність іконам нас не шанує. Навпаки: глумляться з нашої рабської релігійности. І кажуть, щоб ми «ходили до церкви не тільки в неділю, але кожного дня тижня і

щоб стояли там на колінах поки кров із них піде», «Укр. Вісті», 11 січня, 87 р., Дітройт.

«І ми молимося до Діви Марії, яка показала свою силу й любов до нас. Турки наступали й стріли пускали. Та Мати Божа стріли переймала і Турків убивала».

88

153. ЧИМ БІЛЬШЕ УКРАЇНЦІ жертвують енерґії католицизмові і православію, тим дальше вони віддаляють себе від національних справ. Є такі, які кажуть: «Я працюю для католицької Церкви». «Я працюю для православної Церкви». «Національні справи мене не цікавлять, вони ж не Божі. У них партійщина, світські сварки».

Шевченко, Франко, Леся Українка не складали поклони до ікон святих Греків, Юдеїв, Латинів. Вони жили для Народу, в ім'я Народу і з Народом. Чи вони достойні, щоб з них брати приклад?

89

154. О, ВСЕПРАВЕДНИЙ ЄДИНОсущий Господи, Ти є в Усьому і Все є в Тобі, і хай святиться ім'я Твоє, Дажбог! Дажбог є Святою Любов'ю. Дажбог є Святою Правдою.

Усі Народи є дітьми Божими, хоч і вірують в Нього по-різному і називають Його по-різному. В Індусів — Брагма, у Персів — Агура Мазда, в Жидів — Саваот, в Арабів — Аллах, в Українців — Дажбог. Справедливий Бог кожному Народові дав щастя називати Його по-рідному.

Бог ніде не сказав, що Українці повинні бути гіршими людьми. Тобто, такими людьми, які живуть по-чужому (підлеглі чу-

жим розумінням Бога, чужим догмам, канонам, чужим правилам моралі і суспільних порядків).

155. ВСЕПРАВЕДНИЙ БОГ НЕ ДІлить Дітей на панів і рабів, на вибранців і невибранців. Господь ніде не сказав, що свідомість одного Народу має панувати над Свідомістю другого Народу. Що культура одного Народу має панувати над культурою другого Народу. Що Віра одного Народу є кращою, а Віра другого Народу є гіршою.

90

156. У СВЯТИНІ МАТЕРІ УКРАЇни я братам і сестрам сказав: «Було б спасенно, коли б Володимир, будучи тридцятилітнім монархом, реформував многобожну Віру батьків своїх. І — навіки утвердив Київське розуміння Єдиного Бога.

Було б спасенно, коли б Володимир у Святому Батьківському Заповіті написав для потомків, що жодний Чужий суд (світський чи духовний) на Русі-Україні не має права судити Русича (Українця).

Батько мав право зробити помилку. Але син, побачивши Батьківську помилку, не має права не виправити її».

157. ДАЖБОГ ДАВ ЛЮДИНІ ЖИТтя. Людина, отримавши життя, зобов'язана його Достойністю звеличувати. Благородний син сам є творцем своєї долі. Він ніколи не дозволить, щоб його долю чи долю його Народу вирішували Чужі люди (Чужі релігійні, політичні чи військові діячі).

Народи (Японці, Індуси, Жиди) об'єднують себе своїми Рідними Національними Вірами. Їхня духовність збагачує Духовну

Скарбницю Людства.

Якщо б всі Народи були навернені на якусь одну Віру, наприклад, Римо-католицьку, постала б духовна стагнація Людства. Не було, немає і ніколи не буде такого розуміння Бога, яке б визнало все Людство. Різновиддя Людства, расове і духовне, благословенне Богом. І є корисне для духовного й тілесного здоров'я Народів.

91

158. Я З ВОЛІ БОЖОЇ ЗВІСТИВ НОве розуміння Бога Єдиного і Всеправедного. Бог Всеправедний дає мені силу, осяює душу мою правдивою Вірою. І я з Вірою в Бога, з любов'ю до мого многостраждального Народу споруджую Святиню Матері України — воістинно святу Церкву.

І радіє душа моя, бо я бачу: в громаді вірних Святині Матері України є Українці з Карпат, Волині, Гуцулії, Лемківщини, Кубані, Полтавщини, Львівщини — зі всіх земель соборної Вітчизни.

Рідна Віра їх всіх зріднює, оновляє. Між ними зникла вчорашня релігійна ворожнеча. Чуже їх роз'єднувало, а Рідне їх об'єднало. Вони не співають «Боже, нам єдність подай». Бог в Українців єдности не забирав. Єдність Народу сама постає з єдности вірних.

92

159. «ЧУЛИ ПРО СИЛЕНКА? ВІН нову правду про Бога проповідує. Не пускайте його до хати, осудіть його! Бо Ісус остерігав: «Я — дорога і правда, і життя, ніхто не приходить до Бога, тільки через мене», Іван, 14,6.

«Хто не увірує, буде осуджений», Марко, 16,16. «Хто не зі мною, той проти мене», Маттей, 12,30. Отже, коли ви визнаєте Силенкову Віру в Дажбога, значить ви проти дороги, правди, життя. Ви проти Бога?» — сказав євангелист рунвіянинові М.Л. (Ню Йорк).

І рунвіянин відповів євангелистові правильно, спокійно й розумно. Для 72 відсотків Людства, які не є християнами, Ісус не є дорога, правда, життя. У Мусульман, Жидів, Японців, Індусів та інших є своя дорога, є своя правда і свої розуміння Бога, і вони люблені Богом.

93

160. «ЧУЄТЕ, МІЖ УКРАЇНЦЯМИ ПОЯВИВСЯ Лев Силенко. І приніс їм Нову Вість. Не визнавайте його Пророком! Не визнавайте його Віри в Дажбога». «Стережіться фальшивих пророків, що приходять до вас», пише Маттей, 7,15.

«... Постануть Христи неправдиві й неправдиві пророки», «А ви стережіться», пише Марко, 13,22-23. То оце Силенко лжехристос, неправдивий пророк. Стережіться його», сказав баптист, загостивши з «Євангелією» до Українця (сповідника РУНВіри) в Оттаві в листопаді 87 року.

161. Я, ЛЕВ СИЛЕНКО, НАРОДИЛА мене Українська мати у глиняній хатині, критій соломою. І виріс я на правому березі Дніпра.

Осінений Господнім благословенням, я не прийшов до Жидів (учнів Ісусових — Маттея, Луки, Марка, Іоана та їхніх земляків). І не кажу Жидам, що я Месія (Мошіягв

— посланник Ягве, Син Бога Народу Ізраельського). І тому «Євангельські» слова остороги про месій-христів і фальшивих пророків не відносяться ні до мене, ні до Українського Народу.

94

162. ТА КОЛИ Б Я В ІЗРАЕЛІ ХОдив між Жидами (десь біля Стіни Плачу), і казав їм, що я, Лев Силенко, Мошіягв, Син Бога Ізраельського, то я був би фальшивим пророком, лжемесією. Жидівський месія має бути народжений Жидівською матір'ю.

І коли б Ісус прибув до Японців і почав їм казати, що не мікадо (цар Японії), а він, Ісус Назарянин, є сином Аматерасу — Японського божества, Японці назвали б Ісуса фальшивим пророком.

Юдеї вважали Ісуса неправдивим Пророком, неправдивим Месією. Фарисеї казали, що Ісус «п'яниця», Маттей, 11,19. Ті, що привели Ісуса до Пилата, казали, що Ісус «злочинець», Іван, 18,30. Жиди гнівалися, коли Він (Ісус) казав, що Він і Бог — це те саме, Ів. 10.30. Ісус вважав себе Світлом світу, Ів. 8,12. Жиди, чуючи ці слова, називали Ісуса богохульником, «богозневажником», і тому «повинен умерти», Маттей, 26, 65-66.

95

163. ІСУС «З КОЛІНА ЮДИНОГО вийшов», Павло до Жидів, 7,14. Ісус вірив, що Жиди — Богом вибраний Народ. Він ґоям казав: «Послано мене тільки до загублених овець Дому Ізраїла», Маттей, 15,24. Милосердний Ісус навчав ґоїв вірити, що «Спасіння походить від Жидів», Іван, 4,22.

Ісус своїй батьківській Вірі (Вірі Мойсеєвій) дав доповнення. «Не думайте ви, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов. Я не руйнувати прийшов, а доповнити», Матетей, 5, 17.

164. ІСУС ДАВ ЖИДІВСЬКІЙ ВІРІ нові поняття. «Не противтеся злому. Коли вдарить тебе хто у праву щоку твою, підстав йому й другу». «Хто забере сорочку твою, віддай йому й свитину», Маттей, 5, 38,40.

Віра Христова є реформованою Жидівською Вірою і звуть її Юдо-християнізмом. («Стандарт Жидівська Енцикльопедія» пише: «Християнська релігія виросла з Юдаїзму. Ісус і всі його послідовники були Жидами. І Жидом був Павло — архітект ґойського християнізму», стор. 439, Ґарден Ситі, Н.Й. 1959 р.).

96

165. ЖИДІВ НА ЇХНІЙ РІДНІЙ ЗЕМлі жорстоко гнобили наїзники Римляни. Жиди вважають, що Мойсеєва віра («око за око, зуб за зуб») відповідає законам Життя. Людина має право боронити себе, дітей своїх, свою гідність.

Я вважаю Юдаїзм Рідною Жидівською Вірою. В Ізраелі тепер діє політична партія з назвою «Партія Національної Віри». Індія має Індуську Національну Віру (Індуїзм). Японія має Японську Національну Віру (Шінто). У Персів — Персіянська Національна Віра (наука Заратустри).

166. Є НАЦІОНАЛЬНІ ВІРИ В АЛжирі, Південній Ґвінейській Республіці, в Колюмбії, Болівії, Чілі, Ґватемалі, Нікараґві. В

Нікараґві сповідники національної релігії (Рама, Міскіто, Сумо) роблять сильний опір марксистському урядові, а католицькі панотці (хоч і не всі) пішли на співпрацю з марксистами.

Українці, які хочуть бути Українцями по Вірі, стають сповідниками РУНВіри. РУНВіра забезпечує Українцям право мати окремішне місце в історії духовного життя Людства. У РУНВірі визначені нові обряди, нові духовні вартості, нова культура самопізнання й самоусвідомлення.

97

167. І НАРОДИ, ЗНАЮЧИ, ЩО Україна має свою Віру в Бога, свій Незалежний Шлях Життя, ставитимуться до Неї з пошаною й довір'ям. Будуть певні, що жодна чужа релігійна сила не зможе Україну використати проти іншої Чужої релігійної сили. Така Україна потрібна Людству на грані двох Світів.

Чим вища й благородніша буде свідомість Українців, тим більше РУНВіра матиме сповідників. Якщо в Україні житиме хоч десять мільйонів сповідників РУНВіри, Українська національна мораль буде висока. Її державна основа стане непохитною.

168. У СЕЛАХ І МІСТАХ СТОЯТИМУТЬ Церкви — Святині РУНВіри. У Церквах віруючі славитимуть Правдивого Господа Дажбога. І святі молитви їхні єднатимуть їх. І звеличуватимуть Небо і Землю Вітчизни. Незалежність (національна і релігійна самостійність) є Божою благодаттю. Запорукою вільного самобутнього розвитку того чи іншого Народу.

Незалежність — Воля, відібрати в Лю-

дини Волю значить відібрати в неї право бути Людиною. Б.С. пише: «Умирали мої прадіди за православіє. А деякі за католицизм. І я про це довго думав. І кажу: в мене немає хотіння вмирати за чужі релігійні істини.

Я визнав духовну науку Лева Силенка, щоб моя розумова енергія була розкріпачена. Ставши сповідником РУНВіри, я став тим, ким я маю бути по природі і по Божому велінню.

Я став сам собою. Коли мене спитали, чому я визнаю «Мага Віру», то я відповів: бо я не хочу бути добрим по-чужому, релігійним по-чужому, освіченим, розумним і справедливим по-чужому».

Українці, визнавши РУНВіру, визнали самі себе Людьми Духовної Незалежности. І знають: достойними і сильними будуть тільки тоді, коли будуть самі собою. Коли їхнім умом, їхньою душею, їхніми синами й дочками, і їхньою Землею не буде розпоряджатися жодний Чужинець.

98

169. «ЛЕВ СИЛЕНКО ПИШЕ, ЩО наші єпископи не були батьками Народу. Бо служили Чужій владі (ханам, королям, царям), які жорстоко експльоатували Українців. А я скажу: служили, бо мусіли, іншого виходу не мали», пише К.С.

Ні, монах Ів. Вишенський, піп М. Шашкевич, піп А. Гончаренко ствердили, що Архиєреї Віри Христової мали можливість боронити свій закріпачений Народ. Але вони ніде не виступали проти жорстоких рабовласників. Бо й самі були рабовласниками.

170. Є ПРАВДА СВЯТА, ЯК БОГ: В Україні-Русі Церква Христова не стояла по стороні Народу. Вона була мачухою, а її архиєреї (єпископи й попи) оборонцями цієї Церкви-мачухи. І про це чітко пише й митрополит Василь Липківський.

У Києві у св. Софії митрополит Василь Липківський 12-14 жовтня 1921 року, проголошуючи постання УАПЦеркви, об'явив:

«Тепер вже ми маємо свою рідну матір, свою церкву святу Українську, яка звертається до вас із словом Христовим нашою рідною мовою».

Очевидно, ця «своя Церква» по-духові Грецька (по ритуалах і розуміннях Віри Христової). Отже, «не своя». Та вона вже адміністративно не підлегла ні Грекам, ні Москалям. І митрополит назвав її «своєю рідною матір'ю». Перед цим (від 988 року до 1921 року) вона (Церква Христова) в Україні-Русі була мачухою, яка до Українців говорила чужою мовою, гнобила душу й розум Народу.

99

171. НЕМАЄ МОРАЛЬНИХ ПІДстав 1000-ліття хрещення України-Руси відзначати, як свято Народної Волі, Радости, Щастя. «Леве Силенко, ваше нещастя в тому, що ви сліпо залюблений в рідний Народ. Ви Українцям говорите Правду. Ви думаєте, що вона їм потрібна? Вони не знають, що з Правдою робити? Їм потрібна брехня, і ще раз брехня, але солодка, яка бере їх за збайдужілу душу!

Українцям говорили Правду П. Ско-

ропадський і С. Петлюра, чисту Правду. Але чи всі вони їм повірили? Відомо, що в цей час лунали всюди облудні, але привабливі гасла Леніна: «Земля — селянам. Заводи — робітникам. Геть попів!» І частина Українців пішла з Леніним, і помагали йому бити Петлюру і Скоропадського, і цим самі ж собі затягали петлю на шиї. Які люди, така в них і доля», пише М.П.

172. КОЛИ МІЙ НАРОД ЗАВДАВАТИМЕ мені болю, глумитиметься, я терпітиму. Він не винуватий: його з колиски навчено не шанувати себе. Не шанувати тих синів, які боряться за його кращу долю. Та він скоро пробудеться.

Я вірю, що мій Народ добрий, і його сини повинні йому говорити Правду, і тільки Правду. Життя, яке б воно не було миле й дороге, варто без вагань віддати за найбільше в світі щастя — за щастя сказати Народові Правду. Сказати все те, що є на душі, все те, що хвилює серце й тривожить розум. Сказати, щоб бути чесним з собою, з Народом, з Богом, і цим ощасливитися.

100

173. «ПРИЙШЛИ ПОГАНСЬКІ «Дажбоги» з ненавистю до Бога й Церкви», — пише митрополит у «Великодньому Посланні»: ім'я митрополита не подаю, щоб він не думав, що я маю на меті його кривдити.

Д-р М. Ю. пише: «Коли я почув від пан-отця про «поганських дажбогів» і про те, що Лев Силенко робить віруючих безбожниками, я дістав «Мага Віру». Прочитавши, радісно сказав дружині: Є Бог!

Силенкове розуміння Бога зробило мене віруючою людиною, я гордий РУНВірою. І вірю, що наш Народ не схоче в Друге тисячоліття їхати на перестарілому возі православія.

У нас в родині є релігійна толеранція. Бабуся вірить, що Господь Саваот має довгу бороду, довге одіння, живе в небі. Він з ребра зробив жінку, в наметі в Авраама обідав, розмовляв (очевидно по-гебрейському) з Сарою у справі її вагітности. Бачу, таке розуміння Бога цілком відповідає тому рівневі духовости, що бабуся має. Називала мене безбожником. Тепер знає, що я маю молитви і вірю в Бога, тільки в нас не однакове розуміння Бога».

101

174. «ОТЦІ ПЕНСИЛЬВАНСЬКО-Огайського Деканату («Протокол» ч. 42, 1967 р., Клівленд, о. д-р В. Олійник) бачать в особі Лева Силенка-Орлигори небезпечну людину, він шукає поклонників в Дажбога», «остерегти вірних нашої церкви не слухати його».

«Лев Силенко і його послідовники (силенкияни) твердять, що «Біблія» — твір написаний єврейськими письменниками, які писали про чужі для України духовні справи і обставини. І з цих міркувань вони відкидають і філософію Карла Маркса.

175. ДОНЦОВ ПИСАВ, ЩО ТРЕБА йти «з Христом проти диявола», а модерний ідеолог Силенко і Христа не згадує, бо твердить, що Ісус не може бути Богом України», «Українське слово», орган компартії Канади (20 жовтня, 65 р., Вінніпеґ,

Ман.).

«Лев Силенко — диявол красномовства», «Лес Леттрес Франсес», ч. 245, комуністичний журнал, Париж. «Лев Силенко бореться проти совєтського фашизму», «Ню Йорк Геральд Трибюн», ч. 20534.

102

176. «УПРАВА УКР. КУЛЬТУРНОГО Центру в Лос Анжелосі відпустила залю д-ру Левові Силенкові для доповіді про стародавню Україну». У спеціяльному листі до Управи доповідач дав запевнення, що він в доповіді не буде згадувати про ті чи інші релігійні справи.

Не зважаючи на це, в Лос Анжелосі шестичленний «конґлав» пан-отців обох Церков у своїй Декларації, яка масово всюди поширюється, оголосив Українцям:

«Ми примушені нашим становищем духовних провідників стати в обороні Христа і в обороні наших вірних, яких Христос віддав нам під нашу опіку. Управа Укр. Культурного Центру в Лос Анжелосі повинна анулювати дозвіл на виступ Лева Силенка». (Під Декларацією поставлені підписи шістьох пан-отців).

«Чому наша інтеліґенція відкинула Заяву трьох отців православних (о. П. Маєвського, о. Г.Подґурця, о. С. Ґаліка-Голутяка і трьох укр. католицьких отців (о. крилошанина М. Колтуцького, о. А. Породька, о. Я. Тростянецького) і прийшла до залі Укр. Культурного Осередку слухати «откровеніє лжепророка Лева Силенка, котрий проповідував, тримаючи в руках ним написану «Біблію» «Мага Віру». Тривога є та, що

більшість членів Управи Укр. Культурного Осередку в Лос Анжелосі і дирекція радіопрограми «Пісня України» офіційно стала по стороні Лева Силенка, кажучи, що в Америці є свобода слова». Митр. прот. С. Ґалік-Голутяк, «Канад. Фармер», 6 квітня, 81 р. Вінніпеґ.

103

177. ПАН-ОТЦІ У ЦЕРКВАХ БІЛЯ іконостасів називають рідних братів «ідолами-дажбогами», «паґанами», «визнавцями Віри лжепророка Лева Силенка», яких «треба обминати».

«Бо Лев Силенко ставить святиню, здійснює обряди вінчання, освячує дітей, робить похорони, бо має своїх пастирів. Громади РУНВіри (станиці) вже мають свої цвинтарі в Австралії, Канаді, Америці, а це значить спокійно до цього приглядатися не можна».

«Наші поважні історики, археологи, етнографи, філологи повинні організувати наукову панелю на високому науковому рівні, і на цій панелі засудити Лева Силенка (Орлигору) і його історіософські міркування, і щойно це може спинити рух силенкиянства», «Батьківщина», часопис гетманців-державників, Торонто, Онтаріо.

178. У СВЯТИНІ МАТЕРІ УКРАЇНИ я славлю Єдиного Господа. Проповідую толерантне ставлення до всіх віроісповідань. Навчаю ніде не говорити, що одна Віра в Бога правдива, а друга — неправдива.

Віруючі, які мають малу духовну культуру, ніколи не були толерантними. У «Мага Вірі» пишу, що тільки там є людяність, де є

толерантне ставлення Віри до Віри. Чим більш Віра толерантна, тим більш вона благородна.

104

179. АРХИЄРЕЇ, МОЄ ЗВЕРНЕННЯ до вас відверте й безпосереднє. І написане не з ненависти до вас, а з турботи про кращу долю Народу. З любови до Всеправедного Бога. Чуже (святе воно чи ні, канонічне чи ні) хай не буде в силі зробити нас ворогами.

Ми, рунвіяни (рунвісти) Чужих Вір не судимо. І ніхто не має права бути суддею нашої Віри. Ми з пошаною ставимося до всіх Вір, що славлять Бога, і Бог з нами. Хто зневажає нашу Віру, той зневажає Бога. Зазіхає на волю життя нашого.

180. АРХИЄРЕЇ, НЕ ЗВІТЬ НІ МЕНЕ, ні вірних моїх «поґанами». Ми не віримо в багатьох богів. Ми не вертаємося до політеїзму стародавньої Віри України-Руси. Не переслідуйте нас за нашу святу Віру в правдивого Бога.

Ви простягаєте руку прощення, руку миру й любови до Московського Народу й Московського патріярха. Я прошу вас: коли не можете єдинокровним братам (сповідникам РУНВіри) простягнути руку миру й любови, то хоч жорстоко не зневажайте їхньої святої Віри.

105

181. ГОСПОДЬ ВСЕПРАВЕДНИЙ осінив мене ласкою своєю, освітив мислення мої. І я в душі чую святу Божу благодать, і їй підвладний проповідую Нову Вість — проповідую святу Українську Віру в Бога.

Я братам і сестрам кажу: Бог Єдиний,

а релігій на плянеті Земля багато тому, що є багато неоднакових розумінь Єдиного Бога. Бог ніякому Народові не заборонив мати свій шлях Віри — своє розуміння Бога.

182. Є РОЗУМІННЯ БОГА РІДНЕ І є розуміння Бога чуже. У рідному розумінні Бога втілена Духовна Незалежність Народу. Утверджений рідний спосіб життя, рідні обряди, звичаї, закони вільного розвитку духовної культури.

І ця Свята Божа Мудрість стара, як Світ. Народи, які були не здібні її зрозуміти, і в ім'я неї жити, щезли з лиця Землі. Або — навіки утратили право на Самовизначення.

Й Ісус Христос знав суть цієї Божої Мудрости. Бо Він у «Біблії» читав такі поучення: «Нехай не буде в тебе чужого Бога, і щоб ти не кланявся перед чужоземним Богом», «Псальми, 81, 9. Тобто, щоб ти не кланявся перед чужою духовністю, перед чужим розумінням Бога.

«Нехай інші народи ходять кожний в ім'я свого Бога, а ми ходитимемо в ім'я Господа Бога нашого», Пророк Міхей, 4.5. Що й значить — хай інші народи творять своє незалежне духовне життя, а ми будемо творити своє.

106

183. У ВСІ ЧАСИ ВСІ ПЛЕМЕНА В слово «Бог» вкладали свої поняття Любови, Краси, Моралі, Справедливости, Сили, Відваги. І, обороняючи свого Бога, вони обороняли все те, що для них найсвятіше. Вони обороняли зміст свого життя, притаманності своєї самобутности.

Усюди Мати є Мати. На велилюдно-

му ярмарку йде дитина й плаче. Загубила маму. Дитину обступили жінки. Одна з них каже: «Не плач, люби мене, і я буду твоєю мамою». Дитина ще з більшою тривогою заплакала. І сказала: «Я люблю свою маму».

184. З СВОГО ПОСТАЄ СВОЄ. З ЧУжого постає чуже. Любити своє (маму, тата, брата, сестру, Вітчизну) значить правильною любов'ю свою душу ощасливлювати. Зрадити своє й любити чуже, значить зрадити зміст свого «Я», знещасливитися.

З природнього закону любови до свого й постає природня любов до Бога свого. Тобто постає прагнення мати своє розуміння Бога.

«Відпусти людей послужити Господеві, Богу своєму», «Ідіте, послужіте Господові, Богові вашому», «Я Господь, Бог твій, що вивів тебе з Єгипту», 2 кн. Мойсея, 10:7,8; 20:2). І ти не повинен «служити іншим богам, яких не знав ти, ні батьки твої. Богам народів, що навкруги вас», 5 кн. Мойсея, гл. 13,4-11).

Отже, не загубися: не будь людиною Чужої Віри, чужих ритуалів, чужих законів і манер. Віра — душа народу. І ні в Азії, ні в Европі ні один король не посилав послів шукати на чужинах Віри, щоб її накинути рідному народові. Зробив це тільки наш князь, і чужинці зробили його святим. Він став святим, а його народ — рабом.

Й Ісус любив свого Бога (Бога Народу Ізраельського, а не Бога Народу Єгипетського, Японського чи Індуського). Ісус поступав так, як вчать «Псальми», Пророки Юдейські.

І коли учитель закону Жидівського за-

питав Ісуса: «котра заповідь велика в законі», Ісус відповів: «Люби Господа Бога свого», «Це найбільша й найперша заповідь», Маттей, 22, 36-38. Отже, не Чужого, а Свого.

107

185. РАБІНИ (ВІРНІ СИНИ ЖИДІВського Народу) ні себе, ні стадо своє не підпорядковують чужим розумінням Бога, чужим канонам і релігійним авторитетам. Вони віддані Богові Авраама, Іссака, Іакова. Вони навчають своїх братів всюди і завжди бути Жидами (мати Жидівський Шлях Життя, Жидівське розуміння Бога).

І в Індії брамани навчають Індусів мати Індуський Шлях Життя. І в Японії шінквани (чи кваннуші) навчають Японців мати Японський Шлях Життя.

Всеправедний Господь щедротно обдарував кожний Народ Мудрістю — дав право кожному Народові мати своє розуміння Бога. І хто не вміє цим святим Божим правом користуватися, утрачає волю свого духовного «Я».

Коли ми, Українці, не зробимо переоцінки Духовної Вартости, коли ми не почнем будувати Український Шлях Життя, коли ми не збагатимо душу своїм розумінням Бога, Майбутнє не належатиме нам.

108

186. У «МАГА ВІРІ» І В КАТЕХИзисі РУНВіри «Навчання» Об'явлене Українське розуміння Бога (українське богословіє). Об'явлені боголюбні Святі Заповіді, Молитви, Сім Законів Правильного Життя. Об'явлене незалежне трактування Історії України-

Руси.

Я вірю, Народи Земної плянети в недалекому майбутньому підуть Новою дорогою. Відроджуватимуться і розвиватимуться релігії Національного Духовного Життя.

Щоб діти України-Руси могли незалежно самобутністю себе збагачувати, щоб могли самі себе шляхетними діями звеличувати перед Народами і бути вільними господарями на рідній Землі, Господь показав їм Новий Духовний Шлях Життя. Ощасливлює їх правильним розумінням свого призначення в Світі.

109

187. УКРАЇНЦІ, РІДНІ ЛЮДИ МОЇ, впродовж століть кривджені, гнані, окрадені, неволею знедолені, возрадуйтеся, з вами Бог! Час вашої Віри, Сили і Волі прийшов, ідіть до мене, ідіть до Святині Матері України, яка є воістинно рідною святою Церквою.

Я молюся. Дажбог — Святий Дух народу мого. Дажбог Милосердний і Жалісливий. І я Вірою в Дажбога багатію милосердям і жалісливістю.

Дажбог — Творець нежиття і життя, і все неживе й живе славить творіння Його. Дажбог Всемогутній і Всетворчий. І я Вірою в Дажбога могутнію і духовними скарбами збагачую душу мою.

Дажбог — Святість святостей. І я Вірою в Дажбога освячую душу мою. Дажбог Миролюбний. І я Вірою в Дажбога творю мир в душі моїй.

Я молюся, щоб у Світі був справедливий Мир, щоб Воля і Віра, як святі дари

Божі, ніколи і ніким не переслідувалися. Щоб вони були недоторканим духовним багатством кожної Людини плянети Земля. Слава Дажбогові!

Лев Силенко

The stated basis of *Maha Vira* (Holy Scripture of Ukrainian Native Faith [RUNVira]) are spiritual discipline, worship of humanity (human brotherhood, racial justice), emphasis on inner quiet, rightful performance, science, the power of righteousness, the veneration of ancestors, tolerance, respect for other religious and national traditions.

The Knowledge of Spiritual Teacher Lev Sylenko fosters and commands friendship, patriotism, faithful discharge of duty, fearlessness, wisdom, love, concern for children, "Love the children of all Peoples" *Maha Vira*, filial devotion, forgiveness, and national unity",

Arthur Carl Piepkorn,
Professor of Systematic Theology,
St. Louis, Missouri.

Святиня Матері України

Oriana, Spring Glen, N.Y. U.S.A.

Church of Ukrainian Native Faith (RUNVira)

CANADA:
- Montreal, Quebec
- Winnipeg, Manitoba
- Hamilton, Ontario
- Ottawa, Ontario
- Toronto, Ontario
- Niagara Falls, Ontario
- Edmonton, Alberta
- Calgary, Alberta
- Regina, Saskatchewan
- Vancouver, B.C.

USA:
- Spring Glen, New York
- New York, New York
- Rochester, New York
- Syracuse, New York
- Buffalo, New York
- Detroit, Michigan
- Chicago, Illinois
- Denver, Colorado
- Bridgeport, Connecticut
- Hartford, Connecticut
- Gardiner, Maine
- Trenton, New Jersey
- San Francisco, Calif.
- Hot Spring, Arkansas
- Daytona Beach, Florida
- Minneapolis, Minn.
- Cleveland, Ohio
- Philadelphia, Penn.
- San Diego, Calif.
- Los Angeles, Calif.
- Phoenix, Arizona

AUSTRALIA:
- Kanberra
- Sydney
- Brisbane
- Carrington

GREAT BRITAIN:
- Bolton
- London
- Rochdale

WEST GERMANY:
- Essen, Stuttgart

NEW ZEALAND:
- Masterton

Oriana, P.O. Box 147,
Spring Glen, N.Y., 12483, USA

МИ «не визнаємо жодних паґанських чи непаґанських богів, тобто МИ не є визнавцями многобожжя (політеїзму).

«Ми на основі реформованої Учителем Левом Силенком дохристиянської Віри України-Руси є визнавцями Єдиного Бога (Дателя Буття) — Дажбога нашого», із «ЗАКОНІВ» 1-м Собором Об'єднання Синів і Дочок України Рідної Української Національної Віри (ОСІДУ РУНВіри), утверджених 5, 6 Серпня, 72 року, Чікаґо, Іллінойс, Америка.

МИ втвердили «Основний Закон (Статут) ОСІДУ РУНВіри», що МИ є віруючими «Віри в Єдиного і Всюдисущого Господа Дажбога», «Мага Віра» — настольна Книга в Домі Українця Рідної Віри, Дороговказ Українського Стилю Життя», Стаття 1, Розділи 1, 2, «Основний Закон (Статут) ОСІДУ РУНВіри» утверджений 2-м Собором ОСІДУ РУНВіри 27-го Квітня 80-го року, Гемільтон, Онтаріо, Канада.

МИ у Святині Матері-України для всього Українського Народу об'явили, що «МИ, ОСІДУ РУНВіри (Об'єднання Синів і Дочок України Рідної Української Національної Віри) є Святою Церквою («Сосаєті оф Юкреініен Нейтів Фийт (РУНВіра»), Яку з волі Господа Бога заснував Духовний Учитель Лев Силенко, і Вірним цієї Святої Церкви дав Заповіді, Закони Правильного Життя, сучасне розуміння Господа Дажбога.

«РУНВіра — Віра монотеїстична, і в Ній звеличений абсолютний монотеїзм — Віра в Єдиносущого Господа Дажбога з велінням Господа об'явлена рідним Пророком Левом Силенком у святому письмі «МАГА ВІРА», з «ПОСТАНОВ», утверджених 3-м Собором

ОСІДУ РУНВіри 16 Липня, 83-го року у Святині Матері-України, Оріяна, Спрінґ Ґлен, Ню Йорк, Н.Й., Америка.

МИ, Віруючі в Єдиносущого і Правдивого Господа Дажбога живемо в країнах Вільного Світу і МИ заінкорпоровані (правно й організаційно оформлені) в Урядах Америки і Канади, і маємо ті Права, що мають Католики, Протестанти, Жиди, Буддисти та сповідники інших Релігій.

Священна Рада
Святині Матері України
(ОСІДУ РУНВіри)

ОРІЯНА, Спрінґ Ґлен, Ню Йорк, Н.Й.

17, 18 Серпня 85 року на Оріяні у Святині Матері України Віруючі в Єдиносущого Господа Дажбога відзначали Ювілейне Свято — 20-тиліття постання ОСІДУ РУНВіри (Об'єднання Синів і Дочок України Рідної Української Національної Віри).

Seven Laws of Righteous Way of Life
(in abbreviated form)

1. Rightful Thinking:

(a) Freedom
(b) Purpose
(c) Courage

2. Rightful Volition:

(a) Love
(b) Justice
(c) Consistency

3. Rightful Performance:

(a) Responsibility
(b) Punctuality
(c) Discipline

4. Rightful Attitude Towards Yourself and Your Environment:

(a) Independent Ego
(b) Responsive Ego
(c) Harmonious Ego

5. Rightful Nourishment:

(a) Natural foods
(b) National foods
(b) Ritualism

6. Rightful Love:

(a) Hatred and Frugality
(b) Co-experience and Devotedness
(c) Spiritual Beauty and Faithfulness

7. Rightful Faith:

(a) Natural Birth of the Faith
(b) Blissful Understanding of the Faith
(c) Rightful Aim of the Faith

Lev Sylenko, "Maha Vira".